

141. kapitola - Mistře, nesvlékejte se!

Po přestávce na osvěžení se oba zase pustili do práce, ale hned jak Mo Ran zvedl paličku, Chu Wanning věděl, že to nebude dobré.

Při tom rázném pohybu se mladíkovo tělo napnulo a jeho postava ještě více vynikla. Sluneční paprsky stékaly po jeho těle jako zlatý vodopád, světlo se smyslně lilo po pevných svalech a když zdvihl paže a roztáhl ramena, hrud' měl hladkou a pevnou jako skála, na kterou celá den praží slunce a ve které se hromadí nepředstavitelné horko a síla.

Dřevěná palička prudce udeřila do kamenného hmoždíře, zabořila se hluboko do vlhkého a měkkého těsta na rýžové koláčky a vynořila se, pokrytá lepivou bílou hmotou...

Údery přicházely jeden za druhým, vedené ohromnou, nevyčerpatelnou silou. Chu Wanning si pomyslel, že kdyby ho některá rána nešťastně zasáhla, kosti by se mu roztříštily na kusy. Mo Ran byl soustředěný, mělce dýchal, hrud' se mu zvedala s každým úderem srdce. Čelo měl pokryté potem, ohryzek v hrdle mu poskakoval, po každém úderu se mu svaly na pažích uvolnily. Jak ho Chu Wanning pozoroval, nedokázal se ubránit vzpomínkám na ten sen, který se pořád opakoval.

V tom snu ležel na Mo Ranově posteli, a ten do něj bušil, jako do toho těsta v hmoždíři. Jeho ponižované, hnětené tělo změklo... zíral do prázdna, dokud neuslyšel, že na něj Mo Ran mluví.

„Mistře.“

Možná že na něj Mo Ran už volal.

„Mistře. Mistře?“

Probral se, ale srdce mu šíleně tlouklo a oči se mu skelně leskly. Se staženým hrdlem a rozostřeným pohledem odpověděl: „Hm?“

Shlížely na něj Mo Ranovy jasné oči, z jeho těla sálalo horko a jeho pohled tak působil pronikavěji než obvykle. Řekl: „Mistře, obrátit.“

Když se Chu Wanning zadíval do těch o očí, když slyšel ten hlas, měl pocit, že sny a skutečnost se prolínají. Zatočila se mu hlava a před očima uviděl šarlatový záblesk. Uviděl dvě těla, která se zmitají na lůžku, kde má vše, prostěradlo, přikrývka i polštáře, červenou barvu a vše je vyšité motivy draka a fénixe provedenými zlatou nití. Silný, dobře stavěný muž po sobou drtil jiného muže, kterému se svíraly prsty u nohou, svaly lýtek se cukaly, moře touhy se dmulo rozbouřenými rudými vlnami.

„No tak, mistře, obraťte...“

Cítil na uchu mužův horký dech.

„Když tě šukám, chci se dívat do tváře.“

Chu Wanning byl naprosto šokovaný obrazy, které mu běžely myslí. Pevně zavřel oči a zavrtěl hlavou – co to je? Přelud? Nebo jen příliš živá vzpomínka na ten sen?

V hlavě mu hučelo. Cítil, jak po něm stéká studený pot a v žilách mu vře krev.

Mo Ran pochopil, že s ním není něco v pořádku, položil paličku a šel k němu. „Mistře, co je to s vámi? Není vám špatně?“

„Ne.“

Jen ze zvuku jeho hlasu Chu Wanninga zabořilo srdce, jako by ho do něj štípali mravenci. Chu Wanning ho odstrčil, zadíval se na něj svýma zarudlýma fénixíma očima, naplněnými hanbou i vztekem, vzdychl, rozzlobený hlavně na své zmatené srdce. „To slunce strašně pálí, jen se mi trochu zatočila hlava. Nestůj tak blízko, jsi celý zpocený.“

Mo Ran se na sebe podíval. Vážně, je to pravda. Byl z toho zdrcený. Věděl, jak Chu Wanning dbá na čistotu a hned poodešel, jen ho ustaraně pozoroval, nicméně z něj nehodlal spustit oči.

Chu Wanning byl potom zamlklý a sotva utrousil slovo, a když byly koláčky konečně hotové, a všichni se sesedali kolem, zmizel.

„Ach, vy se ptáte na nesmrtelného pana Chu? Říkal, že ho trochu bolí hlava a jde si odpočinout do domu,“ řekl starosta. „Když jsem ho viděl naposledy, měl červené tváře. Doufám, že nemá horečku.“

Když to Mo Ran uslyšel, přepadla ho úzkost. Přestal pomáhat se skládáním koláčků a rozběhl se k domku, kde bydleli.

Když vpadl do dveří, v posteli nikdo neležel. To ho znepokojilo ještě víc. Pak uslyšel z kuchyně šplouchání vody. Mo Ran zvedl závěs a bez rozmýšlení vrazil dovnitř.

Uviděl svlečeného Chu Wanninga, který stál bosý na podlaze z červených cihel, a právě zvedal vědro s vodou, aby se polil.

Byl konec desátého měsíce a podle kalendáře už mělo mrznout.

Chu Wanning... To se sakra myje ve studené vodě?!

Mo Ran byl dočista omráčený, střídavě bledl a rudl. Zíral na úplně nahého mistra a měl pocit, že už nikdy neuslyší nic jiného než krev, která mu v žilách hučela jako zuřivá povodeň na řece Qian.

Co to jen vidí...

Bylo to poprvé od jeho znovuzrození, kdy viděl Chu Wanningovo tělo tak jasně a úplně celé. Žádná pára, žádné zakrývání, nic, jen známé črty. Před tím tělem se hroutily všechny

obránné valy, které vystavěl, bortila se stavidla, za kterými se městnaly jeho vzpomínky. Cítil, jak v něm vaří krev, a chce se prodrat kůží ven jako žhavá láva.

Všechno bylo na svém místě, přesně tak, jak si pamatoval, nic se nezměnilo.

Nejednou zjistil, že nemůže dýchat.

Viděl Chu Wanningova ramena, pevná a zakulacená jako napjatý luk, připravený vystřelit. Pod kůží, průsvitnou jako tenký led, prosvítaly lopatky.

Sledoval proud vody, ano, sledoval proud vody, protože voda se zmocnila jeho pohledu a odnesla jej níž, viděl Chu Wanningův útlý pas, dvě mělké jamky na bedrech, které byly jak dvě jezírka plná opojného vína, které otrávil každého, kdo po něm kdy zatoužil.

Ještě níž uviděl pevné hýždě, lákavé jako zralé, sladké podzimní plody. Dobře věděl, jaké potěšení by bylo se jich dotknout, jaká chvějivá slast by přišla, kdyby se spojili, jako by se mu duše chtěla rozskočit. Kdyby tak s ním mohl navždy splynout, cítit jeho tělo pod svým tělem. Jakmile to sladké opojení jednou okusil, nemohl se nabažit, nemohl přestat...

„Nesmrtelný pane Mo!“

Někdo ho volal. „Nesmrtelný pane Mo, jste tam?“

Mo Ran ztuhl a pak otočil hlavu, ale než stačil cokoli udělat, závěs se rozhrnul. Ling Er napřed strčila dovnitř hlavu, pak vešla a vykládala: „Proč jste tak utekl? Maminka mi řekla, ať vás přivedu zpátky na sladké koláčky, vy...“

Uviděla umývajícího se Chu Wanninga a hlas jí odumřel v hrdle.

„Áááá!“ vykřikla dívka a vyděšeně si zakryla oči. Chu Wanning udělal příšerný obličej a zoufale se sháněl po šatech.

U všech řasů, jak mohl čekat, že se do domu, kam se běžel umýt, aby se zchladil, vetřou dva nezvaní hosté!

Vždycky dělal, co ho právě napadlo a jeho šaty zůstaly pohozené u dveří kuchyně, kde si je svléknul. To má před zraky dospívající dívky přejít nahý celou kuchyň, aby sebral svoje šaty?

Vězel v té bryndě až po uši a když se cítil úplně bezradný, přistoupil k němu Mo Ran, rozpráhl paže, opřel si ruce o zeď a uvěznil ho ve svém objetí.

Mo Ran otočil hlavu a vyštěkl na Ling Er: „Ven!“

„Á! Jistě, jistě!“ Dívka byla také vylekaná a zůstala chvíli zaraženě stát na místě, než konečně vycouvala ven a utekla.

Mo Ran se tvářil ponuře a teprve když si byl jistý, že dívka je už opravdu pryč, otočil hlavou zpět. Jen aby spatřil Chu Wanningův chladný a netečný obličej.

Uvědomil si, že se choval jako zuřivý pes, který si brání svou potravu a cení zuby, a když zastraší vetřelce, s kňučením se vrátí olizování a polykání svého těžce vydobytého jídla.

Ruce měl pořád opřené o zeď, aby Chu Wanninga zakryl, byl k němu velmi blízko, byl tak blízko, že cítil Chu Wanningovu vůni a nevědomky ztuhl...

Hlava mu ztěžkla, byla horká, bolela ho.

Vzpomínky a chutě nejsnadněji probudí vůně. Člověk dostane hlad, stačí, když cítí vůni masa, vůně slivoňový květů vzbudí vzpomínky na zimní sníh a tak dále.

S láskou a touhou je to stejné.

Mo Ran jen vnímal, jak se v něm dme dravá divokost a hrozí, že překoná hradby odhodlání, které s takovou námahou vystavěl. Chu Wanningova vůně byla jako jiskra, která padla do jeho na troud vysušeného srdce a rozlítla v něm jeho zvířecí choutky plamenem, který hrozí všechno spálit na popel.

I jindy, když si byli příliš blízko, vůbec nezáleželo na tom, že Chu Wanning je úplně oblečený. Srdce se mu stejně prudce rozbušilo a je vlastně jedno, že ten muž tady na sobě nemá ani nitku, vůbec nic...

Zoufale zatoužil sevřít Chu Wanningova ledově chladná zápěstí, stále pokrytá kapkami vody, otočit ho a přimáčknout ke zdi, strhnout si vlastní šaty, přitisknout se k němu ještě víc, sevřít ho, opřít se mu hrudí o záda, nemilosrdně do něj vniknout, jako do dělával v minulém životě, když měl úplnou moc nad jeho životem a smrtí a všechno by se rozpilo v potu a vzdeších, rozplynulo by se to, jako krásná vůně.

Už se neudrží... chce ho tak moc.

Mo Ran začal ztěžka dýchat.

Nepromluvil a Chu Wanning nevydal ani hlásek.

Stále se tiskli ke zdi, jeden druhému tak blízko, až se téměř dotýkali. Svaly na Mo Ranových pažích byly napjaté a třásly se.

Nesmím se ho dotknout, nesmím se ho dotknout.

Chovej ho v úctě. Miluj ho.

Nesmím se už nikdy dopustit té pošetilosti a zneuctít své předky a učitele. Nesmím.

To si v duchu opakoval pořád dokola.

Bylo chladno, ale čelo se mu orosilo potem.

Nesmíš... nesmíš... Mo Rane... nes. Nedovol svým myšlenkám, aby se toulaly...

Polknul, zavřel chvějící se oční víčka, zastřel ten spalující pohled, ale ve tváři měl ztracený a zmatený výraz ...

Kdyby byl Chu Wanning ve své kůži, nepoznal by, že se s Mo Ranem něco děje?

Ale ten teď na tom nebyl o nic lépe než Mo Ran. Ve skutečnosti na tom byl ještě hůř. Vypadal studeně a netečně, ale jen nebesa vědí, kolik vůle ho stálo, aby se nepohnul a kolik, aby předstíral klid. Mo Ranův horký a těžký dech, plný mužského pachu, ho spaloval. Paže zapřené stěnu byly tak pevné a silné. Od doby, kdy procitl k životu s Mo Ranem ještě nebojoval, ale věděl, že pokud by šlo jen o tělesnou sílu, a ne o duchovní moc, ty paže ho mohly rozdrtit.

Nechtěl se Mo Ranovi podívat do očí, uhýbal pohledem a na konec zíral na Mo Ranovu hrud'

Netiskli se k sobě tělo na tělo, ale Mo Ran byl velice blízko, byla mezi nimi sotva píd' volná a cítil mužné napětí, které vyzařovalo z té horké a široké hrudi a kterým by mohl rozehtávat i ty nejmrazivější kusy ledu, a měnit je neovladatelné bystřiny.

„Mistře...“

Mladík ho z ničeho nic oslovil. Nebyl si jistý, zda si to jen nepředstavuje, ale měl dojem, že jeho hlas zní zastřeně, a je plný vazké touhy a horké žádostivosti.

Mo Ran mu řekl mistře už mnohokrát předtím, klidně, uctivě, vztekle, žertovně i dalšími nespočetnými způsoby.

Ale tentokrát slyšel to „mistře“ jinak jakoby se jeho rty a zuby s tím slovem mazlily, dodaly mu roztouženou naléhavost, znělo nejednou svádívě a necudně. Chu Wanning měl pocit, že mu z toho křehnou i kosti.

To není možné. Mo Ran by s ním tak nikdy nemluvil.

Musel se přeslechnout. Představuje si něco, co není.

Srdce mu zaplnily nečisté tužby.

Nevědomky ustoupil a zády narazil na ledově studenou zeď. Proti své vůli se roztřásl, zachvěly se mu i rty a pootevřel ústa. Vypadal ztraceně a bezmocně.

Mo Ranovy oči ztemněly.

Civěl na ty vlhké růžové rty. Ani se nepohnul, ale jeho představivost pracovala na plné obrátky. Viděl se, jak sklání hlavu a Chu Wanninga líbá, jak ho přiměje, aby otevřel ústa a on se zmocní svým horkým jazykem těch dosud neposkrvněných a nikým nenavštívených

zákoutí. Představil si, jak sevře rukama Chu Wanninga kolem pasu, tak pevně, až mu na kůži naskočí červené skvrny.

Bez ohledu na to, jak moc se Mo Ran ovládal, v žilách mu pořád kolovala vlčí krev. Jeho přirozenost, když jí popustil uzdu, byla pokaždé dravá a násilná, žádala takové věci, jako roztrhat toho, kdo s ním sdílí lože na kusy, vyrvat mu útroby a slíznout každou kapku krve, spolknout každý proužek masa.

On se nikdy nenechá ochočit.

Zavřel oči a zdusil vzlínající lávu ve své hrudi. Věděl, že je to zlé. Věděl, jak blízko ke zvířeti člověka dovede chtíč, a že musí to zvíře zahnat, dříve, než se jeho chtíč urve z řetězu.

Odtáhl ruce a hrdelním hlasem pronesl: „Mistře, já... najdu vám šaty.“

Horký dech Chu Wannigovi pohladil řasy.

Mo Ran se otočil, šel dlouhými kroky ke dveřím a posbíral šaty, které tam Chu Wanning nechal ležet.

Chu Wanning se pořád opíral o stěnu s pocitem, že právě uběhl tisíc mil, a vyčerpaný lapal po dechu. Přivřel své fénixí oči, když uviděl, že Mo Ran je otočený zády a přebírá se v šatech, které si svléknul na opačném konci místnosti. Náhle si uvědomil stav jisté části svého těla. Na okamžik strnul a potom se probral.

Když předtím Mo Ran vešel, poléval se vodou, zády k němu, a když se otočil, stál Mo Ran tak blízko, že se nemohl podívat dolů, aby si všiml jeho rostoucí touhy.

Pokud se Mo Ran otočí, až sebere šaty, potom bude dobrá pověst staršího Yuhenga v troskách a s ní i obraz odměřeného, odříkání se oddávajícího Chu Wanninga.

Chu Wanninga se zmocnila hrůza.

Viděl, jak Mo Ran oprašuje a skládá jeho šaty, bere je do rukou a už otáčí hlavu...

Chu Wanning měl jen dvě možnosti.

Buď bude předstírat, že má něco s nohama a sesune se na zem, nebo mu bude muset vyloupat oči.

Než se mohl mezi oběma stejně děsivými možnostmi rozhodnout, Mo Ran se otočil.

„Mistře, vy...“

Vy co?

Nedopověděl.

Ať už měl na jazyku cokoli, odumřelo to, jen co spatřil tu podívanou, která ho jen stáhla hlouběji do bahna, ze kterého už neměl vyběhnout.

142. kapitola - Místře, to je mučení

Dopadlo to tak, že než se na něj Mo Ran stačil podívat, dostal Chu Wanning nápad a na poslední chvíli se otočil, zkřížil paže, opřel se o zeď a pohledu svého společníka vystavil svá silná a rovná záda.

Tak ho Mo Ran nebude moci vidět zepředu.

Chu Wanning si blahopřál ke své chytrosti.

Ten hlupák nepochopil, že tím Mo Ranovi předvádí citlivé jamky na bedrech, kulaté, pevné hýždě a štíhlé a svalnaté nohy... Připomínal králíka, který si sám ostříhá srst, položí se do pekáče, nechá se do zlatova upéct, a ještě popřeje dobrou chuť.

Mo Ranovi vyschlo v ústech. Oči měl podlité krví a musel se napřed uklidnit, než dokázal promluvit: „Místře, co... Co to děláte?“

Co to dělá?

... Hm... Ta poloha je sice trochu divná, ale co má na to říct, aby nevzbudil podezření. Chu Wanning po něm loupl očima, tím ukázal obličej z profilu. Po klidným a chladným výrazem se ze všech sil snažil skrýt, co se s ním děje.

Mo Ran položil jeho oblečení a blížil se k němu. Snad to bylo tím, že byl zády proti světlu, ale Chu Wanning měl dojem, že Mo Ran se tváří děsivě, jako vlk, který v lese příliš dlouho hladověl, ale maso, které vidí, je nastražené mezi železnými čelistmi pasti. Vlk váhá, jeho hlad a rozum spolu svádějí zuřivý boj, plameny té bitvy se mu odrážejí v očích. Mo Ranovy černé oči svítily hrozivým světlem.

Chu Wanning konečně pochopil, že se něco stalo. Tři slova, rychlá, jako vystřelená z luku prořala to divné ticho.

„Vydrhni mi záda.“

„... Hm?“ Mo Ranovi zamrzl hlas v hrdle, vyloudil nosový tón, který však zněl smyslně. „Cože?“

Byla to je výmluva, na kterou Chu Wanning přišel, když už byl s rozumem v koncích. Zbývalo mu jen předstírat, že je úplně klidný. Mrazivým tónem poručil: „Když už jsi tedy, vydrhni mi záda, než zase půjdeš.“

„V poslední době jsem pořád pracoval, jsem celý upocený.“ Chu Wanning dělal vše proto, aby jeho slova vyzněla bezstarostně. „Bylo by lepší mít záda dobře umytá.“

Nevěděl, zda se Mo Ran nechal jeho lhaním obalamutit, ani jestli ty lži působily přirozeně. Každopádně ho Mo Ran poslechl, přišel s žínkou, namočil ji do vlažné vody a pak začal Chu Wanningovi drhnout záda.

Starší Yuheng býval vždy moudrý, ale tohle byla ta největší pitomost, jakou kdy udělal.

Jaké je to nejkřutější mučení na světě?

Když ten, koho vášnivě milujete stojí přímo za vámi, párem velikých rukou vás drhne do čista, odděluje vás od sebe jenom drsná žínka, každé místo, kterého se dotkne, je najednou svěží jako by ho zalila pramenitá voda, a zůstávají tam červené skvrny. Mo Ran se pokoušel zadržet svou sílu, ale přesto byl dost nejemný. Navíc Chu Wanning nikdy předtím nikomu nedovolil, aby se dotýkal jeho nahé kůže. Cítil jen, jak se mu každý sval na těle rozechvěl. Napjal se a jen stěží se mu dařilo zachovat klid, aby si muž za ním nevšiml jeho podivného chování.

Přitiskl čelo ke zdi a hryzl se do rtu, tak, aby to Mo Ran neviděl. Koutky fénixích očí měl zarudlé, byl celý rozpálený touhou, orosený jako silné větve stromu po krátké přepršce...

Ještě nikdy nic takového nezažil, ale co dělat? Před tváří toho, koho miluje, musí své vzrušení překonat a předstírat, že je nedosažitelný.

To je nesnesitelné...

A jaké bylo nejkrutější mučení na světě pro Mo Rana? Odpověď by se dost lišila. Asi by řekl, že, když někdo před vámi stojí úplně nahý, s rukama opřeny o zeď, s nataženými rameny, nemá vůči vám vůbec žádné podezření, upřímně a s rozmyslem se vám úplně vydá, nechá vás, abyste se ho dotýkali svými horkými rukama, oddělenými jenom žínkou od jeho nejintimnějších míst a mysl se vám naplní nevyslovitelnými chlípnostmi.

Samozřejmě, že věděl, myje záda svému mistrovi a že když jen trochu přitlačí, zrudne mu kůže a pak to bude vypadat, jako když ho trýznil.

Žínka přejela po lopatkách, Mo Ran se ho snažil mýt opatrně, ale péče, kterou mu věnoval, byla, aniž si to uvědomil, stále intenzivnější. Cítil, že se muž pod jeho doteky chvěje, ale nedokázal poznat, zda si to všechno jen nepředstavuje. Zíral na ty pěkné, oblé křivky a zoufale se krotil, až mu slzely oči, aby nezahodil žínku a nepoužil ruku, která by na tom kopečku nechala pět červených otisků.

Uplynul už dlouhý čas, od doby, kdy naposled ochutnal nepřekonatelnou rozkoš s tím mužem, ale co naplat. Musí spolknout slzy a vydržet, donutit se být slušným člověkem.

To je nesnesitelné...

Tak se ještě nějakou dobu nesnesitelně mučili. Kdyby to trvalo ještě o chvíli déle, vzplanul by z toho požár.

Nakonec už se Chu Wanning jen stěžít dokázal ovládat. Nakřáplým hlasem pronesl: „To stačí, můžeš jít. Na zbytek už si dosáhnu, udělám si to sám.“

Mo Ran si okamžitě oddechl, čelo už měl celé zpcené.

„Dobře... mistře...“ zahuhlal v odpověď.

Závěs zapleskal a spustil se. Mo Ran odešel.

Ještě dlouho po tom se Chu Wanning nevzpamatoval. Pořád se opíral o zeď, čelem se otíral o drsný povrch stěny. Uši měl krvavě rudé, stejně jako stopy, které na jeho zádech zanechalo to usilovné drhnutí a přemýšlel, jestli si toho Mo Ran všiml.

Otevřel své fénixí oči. Napřed se zdálo, že si hryže svůj dolní ret kvůli ponížení, kterého se mu dostalo. Dlouho váhal, ruka mu však nakonec zamířila dolů a chopila se jeho bolestně se dmoucí touhy.

Původně se běžel opláchnout, aby se těch nečistých pocitů zbavil.

Úradek nebes je však mocnější než vše ostatní. Díky nepředvídatelné náhodě ho Mo Ran stáhl ještě hlouběji do neklidných vln moře žádosti. Chu Wanning, který se odjakživa spoléhal na očišťující kultivaci, aby s její pomocí potlačil svou lidskou přirozenost, dnes konečně musel použít nejtriviálnější a nejvíc zahanbující způsob, aby ulevil svému přetékajícímu vzrušení.

Měl pootevřená ústa, fénixí oči přivřené, vypadal žalostně a ublíženě...

Tiskl se k ledově studené zdi, ale čelo mu jen hořelo. Půvabná ramena napjatá, ohryzek v krku mu poskakoval, jak se snažil zatajit svůj zrychlený dech a bolestně sténání.

Je to tak hříšné a přesto krásné.

Je jako bílý motýl, který uvízl v pavučině a bezmocně mává křídly, ale už nikdy neunikne ze sítě smrti.

Je pošpiněný.

Pošpiněný až na kost. Úplně, zoufale, strašlivě pošpiněný. Už bude jen vábit jiné, aby se ho zmocnili a nedokázali se ho nabažit.

Chu Wanning nakonec vztekle uhodil pěstí do zdi. Byl tolik zklamaný, zahanbený, mrzutý, že si rozdrásal kůži na prstech, až z ní tekla krev.

„Bídáku.“

Nebyl si jistý, jestli proklíná sám sebe nebo Mo Rana.

Chu Wanningovy oči byly plné slz, byly něžné a milující, zatrpklé a nenávistné a také zmatené.

Už uplynulo více než čtrnáct dní od doby, kdy přijeli do vesnice Yuliang a zemědělské páce se chýlily ke konci.

Ode dne, kdy si od něj nechal umýt záda, se Chu Wanning Mo Ranovi vyhýbal jako jedovatému hadu nebo dravé šelmě. Nebylo to tím, že by se snad Mo Ranovo chování k němu nějak změnilo, ale tím, že se nedokázal smířit s tím, jak se změnil sám.

Když se někdo příliš dlouho oddává askezi a čistotě těla i myslí, je pak snadné nad ostatními ohrnovat nos. Proč by Chu Wanning jinak pohrdal lidmi, kteří pěstovali partnerskou kultivaci? To nebylo ze závisti nebo žárlivosti. Starší Yuheng to opravdu nemohl vystát. Nad vším tím cítil jen znechucení.

Erotickým obrázkům se nevyhýbal z pokrytectví, ale protože o ně skutečně neměl zájem. Chu Wanning dokázal ještě snášet takové věci jako mít někoho rád, nebo líbat se, ale pokud to mělo zajít někam dál, k něčemu jako masturbace, nebo soulož, už jenom z té představy bledl a nemohl se s ní vyrovnat.

Byl jako někdo, kdo celý život nejedl maso a když dostal do misky kousek do křupava usmažené slaniny, mohl si říct, že to pěkně voní. Kdyby však dostal kus masa, které je opečené jen na povrchu a uvnitř úplně krvavé, nejspíš by mu z toho bylo na zvracení.

Toho dne, když pominul ten opojný příliv, Chu Wanning vystřízlivěl. Civěl na svou ruku, plnou lepkavé tekutiny a měl pocit, jako by mu někdo na hlavu vylil vědro studené vody.

Tvář mu pobledla.

Co to dělá? To mu dvacetiletý mladíček opravdu zamotal hlavu tolik, že se nedokáže ovládat, a musí se ukájet na vlastním těle, aby utišil bouřlivý příval, který zmítá jeho srdcem?

Chu Wanningovi na zádech naskočila husí kůže.

Poté, vždy když narazil na Mo Rana, držel se nejméně na tři stopy od něj, ze strachu, aby se nějakou náhodou neosvobodila zuřivá šelma v jeho srdci a on neudělal něco, čeho bude později litovat.

Stáhl se a Mo Ran se stáhl také.

Mo Ran se potom, co se přihodilo, také bál. Zjistil, že jeho touha po Chu Wanningovi je daleko silnější, než očekával. Hráz, kterou vystavěl, už sotva vzdorovala bouřlivým vlnám, které na ni útočily. Vášeň v jeho nitru hrozila, že hráz provalí.

Jasně chápal, že rozdíl mezi člověkem a zvířetem často spočívá jen v ovládnutí nebo podlehnutí slabosti. Nechtěl kvůli té slabosti Chu Wanningovi znovu ublížit, a proto se mu nevědomky začal vyhýbat.

Vzdálenost, která mezi nimi narostla budila zdání, že jde o uctivého žáka a laskavého mistra.

A dny pokojně mýjely.

Jednoho dne vesnický lovec skolil statného jelena a vesničané se rozhodli, že si maso společně upečou na mlatu u brány do vesnice.

Z každého domu tam přinesli jídlo, ať už to byly koláče nebo sušené maso a starosta otevřel dva džbány pálenky. Lidé se sesedli, všichni byli nadšení. Vždyť to byla radost, dívat se na oheň, cítit vůni pečené zvěřiny a poveselit se u jídla a pití. Chu Wanning a Mo Ran nasedli vedle sebe, ale zvlášť; oddělovaly je šlehající plameny. Pokradmu jeden druhého přes oheň pozorovali a oba doufali, že to ten druhý nezjistí.

Můžeš po mně hodit očkem a myslet si, že to bylo úplně nenápadné, ale dva upřené pohledy se spolu často potkají. Oba proto předstírali, že se jim jen zraky nechtěně zatoulaly,

plaše uhýbali očima, jen aby si o chvíli později znovu potajmu vzájemně hltali tváře pohledem.

Oranžové plameny vyrostly a polena zapraskala.

Smích a radostný hlahol se mísil a rozléhal všude kolem, ale oni dva nic neslyšeli ani neviděli. Měsíc na nebi svým světlem zaléval jen jejich srdce.

Džbány pálenky, které starosta otevřel, se brzy vyprázdnilly, ale všichni měli dojem, že toho bylo nějak málo.

Mo Ran si vzpomněl, že u sebe v domku má ještě džbáněk Hrušňového květu a pohotově se pro něj vydal.

V polovině cesty k domu za sebou uslyšel hluk.

Otočil se: „Kdo je tam?“

Zvuk kroků okamžitě ustal, potom se zpoza nároží nesměle vynořil pár zelených střevíčků vyšíváných žlutými kvítky.

Mo Ran strnul.

„Ach, to jste vy, slečno Ling Er.“

Ling Er toho vypila o něco víc, než snesla a její líčka, bílá jako vzácný nefrit, se teď zardívala, a i rty měla sytě červené. Stála tam, v záři měsíce, zamilovaně na něj pohlížela a plná ňadra se jí dmula s každým nádechem.

Hlesla: „Nesmrtelný pane Mo, já vám musím něco říct.“

143. kapitola - Mistr býval mým stříbrným světlem luny, mou vášní, mým osudem

Navzdory tomu, že Mo Ran nebyl nadán bystrým úsudkem, ten horečnatý pohled ho nemohl nechat na pochybách. Hned odpověděl: „Slečno Ling Er, vy jste moc pila, raději si promluvíme zítra...“

„Já s vámi chci mluvit teď!“

Děvče se tvrdohlavě nechtělo nechat odbýt. Vlasy mělo rozpuštěné a oči mu jen svítily.

Mo Ran neměl chuť se do něčeho zaplést a chystal se zmizet s použitím techniky qinggong, ale dívka ho chytila za cíp rukávu a nenechala ho odejít. Mo Ran byl pobavený i rozmrzelý zároveň.

„Pusťte mě.“

„Ne.“

Říká se, že pití jednomu dodá kuráž a Ling Er navíc měla odvahy vždycky dost. Po nesmrtelném z hory Sisheng neprahla jenom den nebo dva. Hlasitě zakřičela: „Moc se mi líbíte. Máte mě rád?“

Když se u muže nedočkala žádné odezvy, Ling Er trochu znejistěla.

Od chvíle, kdy tento muž přijel do vesnice Yuliang, myslela Ling Er jen na to, jak silného a udatného ducha má. Potom zjistila, že to je učený mistr Mo, jehož věhlas se tu v posledních letech šířil a dívčíno srdce tálo jako z vosku.

Doba polních prací se nachýlila ke konci a Mo Ran brzy odjede. Byla jen obyčejným děvčetem z dolní kultivační oblasti, a jediné, co měla, byla pěkná tvářička a přitažlivá postava. I když nevěděla, jak se k ní Mo Ran má, kdyby se mu teď nevyznala, druhá příležitost by už nemusela přijít.

Proto dnešního večera svou odvalu povzbudila pálenkou, sledovala Mo Rana jako ocásek a zastavila ho, aby mu vyznala lásku.

Taková nevídaná odva ha popravdě udělala dojem i na Mo Rana.

Ling Er zadržovala dech, až jí z toho zčervenala tvář.

Myslela si, že když jí Mo Ran neodmítne, všechno už bude jen báječné. Nejen že bude mít tak hezkého milého, ale bude to znamenat i to, že má známost na hoře Sisheng a že tím pádem nebude kysnout v tomhle zastrčeném hnízdě. Bude mít krásný a pohodlný život a...

„Promiňte, slečno Ling Er, ale bude lepší, když mě necháte na pokoji.“

Ta prostá odpověď rozmetala vzdušné zámky, které si stačila vystavět.

Ruměncem na jejím obličej i ustoupil a nahradila ho smrtelná bledost. Potom se jí tvář ošklivě zkřivila a ona se lítostivě ohradila: „Nejsem snad dost hezká?“

„Jste moc hezká,“ Mo Ran se snažil být zdvořilý a zároveň se vyprostil z jejího sevření. „Ale nejste můj typ.“

To, co řekl napřed, jí ještě nabízelo možnost zachovat si tvář, ale řeči o tom, že není jeho typ, jí zbavily posledních zbytků důstojnosti.

Ling Eriny oči se zalily slzami. Nebylo to kvůli zlomenému srdci. Mo Ran se jí sice líbil, ale tak moc zase ne. Hlavním důvodem byla její touha dostat se někam dál a výš, a cítila mnohem větší zklamání nad tím, že se její krásný sen rozplynul.

„No...“ Zadržela slzy a zeptala se: „A jaký je váš typ?“

„Já...“

Její otázka Mo Rana vyvedla z míry.

Jaký je jeho typ?

Ze zvyku si představil, že jeho typ je někdo jako Shi Mei, ale když mu to mělo přejít přes rty, najednou měl pocit, že to vlastně není pravda. Začal tápat a nevěděl, jak odpovědět.

„Proč mi to nechcete říct, ha! Co se vám líbí?“ Ling Er naléhala, její krásné oči upřeně hleděly na Mo Ranův obličej, aby jí neunikla ani sebemenší změna výrazu.

Byla to tak trochu chudinka; měla starší sestru, která se provdala za obyčejného obchodníka s plátnem z horní kultivační oblasti a před mnoha lety se odstěhovala za lepším životem do Leizhou.

Byla s matkou svou starší sestru navštívit, přivezly s sebou svazek pepřených sušených ryb, ale švagr odporný zápach ryb nemohl vystát a myslel si, že když ty dvě cuchty nechá bydlet u sebe doma, bude z toho mít jen ostudu. Netrvalo dlouho a poslal je nazpátek. Ta příhoda Ling Er ranila a od té doby se odmítala smířit se svým ošumělým starým životem a zapřísahala se, že si bude žít lépe než starší sestra a všechno to ponížení jí vrátí.

Proto neustále slídila po někom zajímavém a výjimečném, koho by zaujala a změnila tak svůj osud.

Rozhodně nehodlala nechat Mo Rana na pokoji.

Její poblouznění bylo dost zoufalé. Opile se k němu přivinula. Měla kypré a smyslné tělo a když se v létě procházela mezi rýžovými poli, muži se po ní ohlíželi. Vsadila všechno na to, že svým pěkným tělíčkem prorazí pevné brnění, kterým se vybavil učený mistr Mo.

„Proč vám nejsem dost dobrá? Ani jste se nad tím nezamyslel a rovnou mě takto odmítnete?“

Přitiskla se k němu svým horkým a zvláčnělým tělem, ale v Mo Ran z toho měl jen nepříjemný pocit. Odtrhnul ji od sebe a odstrčil stranou. Tvář mu potemněla.

„Slečno Ling Er, jak dlouho vás znám? Jak bych vás mohl mít rád, nebo si na vás myslet?“

„Jak to víte, když jste to ještě nezkusil?“

Mo Ran zpozoroval, že se na něj chce znovu vrhnout a vykřikl: „Nepřibližujte se ke mně!“

„To jsem vám tak odporná?“ Ling Er nevěřičně rozevřela oči. „To ani trochu... ani trochu...“

„Nemám vás rád, ani trochu.“ Mo Ran si pomyslel, že to možná nebylo dost jasné a jasné slovo je pro něco jako neopětovaná náklonnost nejlepší. I když to bylo trochu kruté, dodal: „Nemám o vás zájem, a to ani trochu.“

Ling Er oněměla.

Ne proto s tím jeho typem, tomu rozuměla.

Ale on nemá zájem...

Kolik svobodných mládenců by dokázalo vzdorovat dívce s tak pěknou tváří i tělem, která se jim sama vrhá do náruče a jen by s vážnou přísností řeklo, že nemají zájem. Jak by mohli vzdorovat svodům takové krásky a necítit ani záchvěv touhy?

Byla jako zkamenělá, stála bez hnutí na místě a pak vykoktala: „Jak... jak je možné... proč byste...“

Jen s námahou hledala slova.

Původně totiž chtěla říci: Jak to, že vůbec necítíte žádné vzrušení? To přece není normální.

Mo Ran z jejího váhání pochopil, co měla na jazyku, ale neměl chuť jí nic vysvětlovat. Sotva se tu potkali náhodou. Žena, která chce známost na jednu noc a muž, který takové úmysly nemá.

Jen ať si o něm myslí, co chce.

„Omlouvám se,“ řekl jí Mo Ran tiše a vyklouzl do tmy.

Tváře mu pohladil noční vánek. Zašilhal.

Po rozhovoru s Ling Er mu došlo, že se možná celou dobu mýlil v lásce.

Ling Er se ho ptala: „Co se vám líbí?“

Jak to vypadalo, sám si takovou otázku nikdy nepoložil.

Ti, co nikdy nedostávali moc lásky, neměli právě na výběr. Když k němu někdo projevil alespoň špetku laskavosti, byl mu hned nadšeně oddaný.

„Co se vám líbí?“

O tom se nikdy ani neodvážil uvažovat.

Každý na světě má vlastní vkus, ví, co se mu líbí a co mu chutná. Když byl Mo Ran malý, často slýchal na ulicích jiné děti, které tahaly rodiče za rukávy a říkaly: „Já rád jím tamto, je na tom jarní cibulka.“ Nebo: „Mami, červené lampióny vypadají líp než žluté. Já chci červený.“

Sám takové věci říkat nemohl. I kdyby to dělal, bylo by to k ničemu. Mohl si tak dovolit tu nejhladnější placku bez náplně, a ještě se o ni rozdělit se svou matkou.

Později, když se ocitl v zábavním podniku, často si prohlížel ty bohaté mladé pány, kteří se ovívali hedvábnými vějíři a znuděně říkali: „Líbí se mi ta z minula, ta Cui Er, proč by nám dnes také nemohla zaspívat. Má takové delikátní způsoby a sladký hlas,“ a tak dále a podobně.

Popravdě, v Mo Ranových očích krása sestřičky Cui Er bledla ve srovnání s půvabem sestřičky Bairong, ale kdo by se staral o to, co si myslí on? Hodnotit krásu a vybírat si, to příslušelo boháčům. Pro Mo Rana bylo jen to, co mu jiní dali. Byl vděčný, že má co jíst a plakal radostí, když dostal něco na sebe.

Aby se mu to líbilo?

Vypadal by jako v záchvatu šílenství. Proč by se jemu mělo něco líbit? Jak by si mohl dovolit něco si oblíbit? Jaké právo měl na to, aby se mu něco líbilo? Měl jen svůj bezcenný život, o který musel ze všech sil zoufale bojovat.

Vedl takový život příliš dlouho a osvojil si proto hluboký zvyk lpět na všem, co kdy dostal, který mu zůstal vrostlý až do morku kostí i později, když ho obklopovalo nesmírné bohatství a poklady. Z nejvzácnějších parfémů a vůní jenom kýchal a hluboko v nitru s sebou stále vláčel svou bídu.

Když se Mo Ran ohlédl za svým životem, viděl, že celé dětství byl chudý a zklamáný, jeho pocity byly stejně bezcenné, jako bláto na podrážkách. Nikdo by se ho tehdy nezeptal: „Co se ti líbí?“

Později, když se vydrápal až na vrchol, ti, co provázeli císaře, se chovali jako když provázejí tygra. Jen pořád hádali, jaká má přání. Nikdo se neodvážil zeptat se: „Co se vám líbí?“

A teď se ho na to ptá Ling Er. Pár obyčejných slov ho zahnal do kouta.

Kdysi si myslel, že když někoho miluje, musí ho chovat v úctě a co nejlépe o něj pečovat, nikdy ho nepošpinit ani myšlenkou.

Tak se choval k Shi Meiovi.

Myslel si, že je to láska. Nezdálo se, že je na tom něco špatného.

Ale teď si začínal uvědomovat, že to možná není tak, jak si představoval.

Má opravdu raději poddajnost než vzdor?

Má raději jemnost než sílu?

Má raději něžné oči, podobné půvabným broskvovým květům než ostrý mráz fénixích očí?

Má opravdu... rád Shi Mingjinga? A ne... a ne...

Neodvážil se na to jméno ani pomyslet, ale tlukot svého srdce umlčet nedokázal. Krev mu začínala vřít.

Mo Rana zaskočila jeho vlastní láska a touha.

Lásku a touhu od sebe nejde oddělit, nikdy nemůžou být zvlášť. Být přitahován něčí krásou, být okouzlen něčím hlasem, vůní, nebo jen jediným pohledem a chtít dobývat,

zmocnit se, zanechat vlastní vůni na tom těle, které s ním původně nemělo nic společného, s horkostí do něj proniknout.

Vždy věřil, že láska je posvátná a to, co milujete, nesmíte pošpinit.

Ale jak ho nemá pošpinit?

Když se před ním objeví tělo toho, koho vroucně miluje, po kom touží, koho obdivuje, jak se může ovládnout, zadržet sžíravý chtíč a nevzrušit se?

Na světě je tolik způsobů lásky, ale právě taková láska nemohla nikdy zůstat čistá.

Byl jí souzen pot, a horko, barva nahých těl, propletené vlasy a pach semene. Byly jí vlastní vzdechy a výkřiky a vášeň. Bylo jí souzeno být něžná a mámivá a patřily k ní oblé a kypré části těl, které se rodí v takové nečisté bažině, jakou je vyhřáté lůžko.

Mo Ran stále utíkal tmou, potom se zastavil, oči mu plály a ve tváři měl údiv.

Jako by mu v hlavě něco prasklo. Bouřlivé vlny, které vždy hloupě a tvrdohlavě zaháněl, se přes něj v jediné chvíli přelily a spolky ho.

Stál tam zkamenělý hrůzou.

Chtíč, touha.

Láska.

Chu Wanning...

Konečně mu vytanulo to jméno.

Smetl hlínu a prach a objevil se drahocenný poklad.

Vždy to byl Chu Wanning... Ten ukrývaný pocit, ta planoucí láska vždy patřila Chu Wanningovi!

Zatmělo se mu před očima. Blud, který trval dva životy se rozpadal, přílivová vlna strhávala zdi, omývala jeho srdce. Sotva lapal po dechu.

Byl ohromený.

Jak... jak je to jen možné?

Celou dobu se mýlil, když si namlouval, koho má rád, kdo je jeho takzvaná láska?

Když se Mo Ran vrátil k ohni i se džbánkem Hrušňového květu, Ling Er už byla dávno pryč.

Nikdo si samozřejmě dívčina odchodu nevšiml a nikdo nevěděl ani o jejím rozhovoru s Mo Ranem. Stejně jako předtím všichni popíjeli a veselili se.

Po třech přípitcích vesničané začali hrát zábavné hry. Vzali rýžová stébla, upletli z nich slaměný věneček, nechali ho kolovat a jeden člověk musel tlouct do bubínku. Když bubnování ustalo, ten, u koho věneček skončil, dostal otázku, na kterou musel odpovědět.

To byla zábava rolníků z dolní kultivační oblasti, kterou si krátili čas, když neměli, co na práci. Hra měla jednoduchá pravidla, a i takový nudný suchar jako Chu Wanning se do ní mohl snadno zapojit.

„Teď je řada na Lao Baiovi. Pojd', jen pojd' Lao Bai, vytáhni si papírek!“

Lao Bai s nešťastným výrazem vytáhl z obří mísy několikrát přeložený papírek, rozbil ho a nahlas četl: „Co vypadá líp? Ženská s velkýma kozama nebo ženská s velkou prdelí?“

Celé shromáždění se rozesmálo.

Lao Bai zrudl vztekem, zvedl papírek a zaječel: „Kterej blbec tam dal tuhle otázku? Jen počkej, rozdám si to klidně i s tvýma zatracenejma předkama!“

„To ne!“ Smál se jeden z venkovanů a tahal ho za límec. „Nech zatracené předky bejt a radši pěkně odpověz.“

Lao Baiova žena tam seděla také a zírala na něj svýma ropušíma očima tak, že mu z toho stály vlasy na hlavě. Zabuřel, mávl rukou a zamumlal: „Mám dojem, že to vyjde na stejno.“

Někdo na něj výsměšně zakřičel: „Co to kecáš, nelži! Nedávno jsi mi říkal, že ženská vypadá líp, když má pořádnou prdel, že takový líp roděj. Co s tebou, když tak lžeš? Už vím. Musíš se napít, za trest pij!“

Lao Bai neměl na výběr, zatvářil se nešťastně a lil do sebe víno tak dlouho, dokud ho jeho žena nevytáhla za ucho.

Chu Wanning byl mezi lidmi a když to přihlížel, cítil zároveň rozpaky i zvědavost. Takové otázky však na něj byly příliš vulgární, a kdyby si jí vylosoval, určitě by odmítl odpovědět.

Starosta právě sebral na stopu dlouhý pruh černé látky a s veselým úšklebkem prohlásil: „Vyměníme bubeníka, vystřídejte Lao Zhanga, ať si taky může zahrát. Kdo ho vystřídá?“

Chu Wanning okamžitě odpověděl: „Já to udělám.“

Přistoupil k širokému koženému bubnu, vzal paličky a posadil se. Starosta mu pozorně přeložil černou látku přes oči, a uvázal ji. „Škrť to?“

„Ne.“

„Vidíte přes to?“

Ne.“

Starosta se usmál. „Pak nesmrtelného pána poprosím, aby bubnoval. Přestaňte, kdykoli se vám bude chtít.“

„Dobře,“ odpověděl Chu Wanning, zvedl paličky, několikrát poklepal na silnou kůži napnutou na bubnu a potom začal hbitě bubnovat, hlasitými, ale nestejnými údery.

Nic neviděl a nemohl si všimnout, jak se na něj Mo Ran zmateně dívá skrz plameny, ztracený a vystrašený.

Mo Ran ho pozoroval. Ohnivé jiskry vylétávaly do černé tmy jako oranžové světlušky. Viděl ve tmě muže v dlouhých bílých šatech, které vláčí po zemi. Pídí za pídí klouzal pohledem po Chu Wanningově čele, po špičce jeho nosu, po jeho bradě.

Chu Wanning s očima zavázanýma pruhem černého plátna pro něj představoval tajemné pokušení, ale tentokrát Mo Ran to pokušení nepustil. Opatrně ho olíznul a ochutnal.

Našel v něm chuť lásky.

Znovu se mu zachvělo srdce, musel se v tom utvrdit... Ne, neplete se. To, co k Chu Wanningovi cítí, je láska. Nemá to nic společného s láskou mistra ke svému žáku, a je to na hony vzdálené dobrotě a laskavosti.

On ho prostě miluje, touží po něm, chce ho.

On...

Ohlédl se zpátky a konečně poznal, že Chu Wanninga miloval i předtím.

Byla to láska.

Nemohl uvěřit tomu, že byl tak popletený, svéhlavý, hloupý, slepý.

Nemohl uvěřit tomu, že to trvalo až do dneška, kdy to konečně pochopil.

On miluje Chu Wanninga.

Když mu to došlo, vrstva hlíny, pod kterou byl pohřbený jeho rozum, se pohnula a najednou se začaly drát ven všechny věci, které dříve nechápal, všechny odpovědi, které neměl a všechny směřovaly k jeho opožděné lásce.

Ale neměl kdy to pořádně promyslet a okusit jakou chuť ta věc má. Ozvalo se hlasité „dong“, buben zmlknul a ostatní zvuky se zčeřily a projasnily.

Ani pomalu, ale ani příliš rychle na jeho kolenu spočinul slaměný věneček a on ho udiveně vzal do rukou. Vzhlédl, a spatřil Chu Wanninga, který si oddechl a jednou rukou si odvazoval černou látku. Fénixí oči zamrkaly do měsíčního světla a zahleděly se, čisté a krásné.

I on byl zvědavý, chtěl vědět, kde věnec skončil, když přestal bubnovat.

Jeho oči se setkaly s Mo Ranovými očima.

Není nic hloupějšího, než když se na někoho potají díváte a on se zároveň potají dívá na vás.

Oba pohledy se nesměle odvrátily.

Ale Chu Wanning už dál očima neuhýbal. S úlekem poznal, že Mo Ranova pohledná tvář právě odráží složité pocity. Nebylo možné je schovat ani za ohněm, ze kterého vyletovaly zlaté jiskry, ani za dav rozjařených lidí, odhalily se tak přímočaře, tak děsivě, tak nepokrytě.

Chu Wanning pomalu široce rozevřel své fénixí oči.

„Hodně štěstí, nesmrtelný pane Mo,“ smál se starosta a zvedal Mo Rana.

Mo Ran se zdráhal, ale potom si podle pravidel položil věneček do vlasů. Černé oči mu jasně zářily, zdál se však být bezradný. Nasadil si slaměnou korunu a znovu se nesměle podíval po Chu Wanningovi. Pak jeho půvabná tvář ve světle ohně zrudla.

Chu Wanninga jeho nezvyklé chování polekalo, vyvalil oči ještě víc a upřeně ho sledoval.

Mo Ran pod Chu Wanningovým netajeným pohledem sklopil zrak, sevřel rty, ale nevydal ani hlásek. Vypadal poslušně a trochu nejistě.

Úplně jako přihlouplý chlapec, který dorostl do věku, aby už věděl, co je to láska, poprvé se zamiloval, je příšerně neohrabaný, a tak pošetilý, že to je k politování, ale zároveň je i roztomilý.

Pokud byl předtím polekaný, teď byl otřesený.

To byl celou dobu slepý?

Jak jinak by bylo možné, aby ten přerostlý medvěd začal být tak citlivý ohledně každé prkotiny, jako by mu najednou přeskočilo?

144. kapitola - Místře, já vás mám rád

Mo Ran z obří mísy vytáhl papírek, rozbil ho a uhladil. Když uviděl, co je tam napsané, nejprve si oddechl, ale rychle zas zneklidněl.

„Co je tam?“ zeptal se starosta.

Mo Ran mu papírek ukázal. Starosta si ho vzal a řekl: „Haha, díky nebesům nepřijel nesmrtelný pan Mo s žádnou zvědavou starší nebo mladší sestřičkou, jinak by se tu někdo mohl urazit.“

Chu Wanning byl sám zvědavý, jakou otázku si Mo Ran vytáhl, ale když slyšel starostu, hned byl ještě zvědavější. Mo Ran se na papírový lístek díval, jako by ho chtěl propálit.

Odkášlal si: „Ale pane starosto, vidíte přece, co tam je? Není to náhodou proti pravidlům, co? Všichni ostatní dostali jen jednu otázku, ale tohle jsou tři otázky dohromady.“

„Nesmrtelný pán má rychlou a přesnou ruku a vytáhl si tohle,“ prohlásil starosta. Co naděláme. Pokud se to nesmrtelnému pánu nelíbí, ať to zahodí a vytáhne si něco jiného.“

Ale vybrání nového lístku by nejspíš skončilo u další otázky jako: Vypadají líp ženský s dlouhýma nohama, nebo ženský s tenkým pasem?“

Mo Ran si znovu odkášlal: „Zapomeňte na to, zůstaneme u toho, co máme.“

Vrátil papírek starostovi se slovy: „Vylosoval jsem si to, abych vyjmenoval tři lidi, které mám v životě nejraději.“

Právě v tu dobu se vrátila Ling Er s opuchlýma očima, ale nedrala se dopředu; bála se totiž, že by si někdo mohl všimnout, že právě plakala. Posadila se co nejdál od ohně a proto ji Mo Ran neviděl.

Popravdě, od chvíle, kdy Mo Ran otázku přečetl, nedíval se na nikoho. Měl pocit, že u takové osobní otázky by mu bylo nepříjemné se na kohokoli dívat a nejspíš by pak ani nemohl mluvit. Proto se raději díval na oheň.

Oheň se odrážel v jeho černých očích, na pěkné tváři se mihotalo světlo a stíny a on upřeně hleděl do klubka plamenů, ztracený v myšlenkách a nakonec promluvil: „Nejprve vám řeknu něco o svojí mamince.“

„Moje maminka zemřela už moc dávno, takže si už přesně nevzpomínám, jak vypadala. Vzpomínám si jen, že když tu ještě byla, mohl jsem se vždycky dosyta najíst a dobře vyspat.“

„Když mám vyjmenovat tři lidi, ona bude jedním z nich,“ řekl Mo Ran.

Starosta kývl: „Hluboké city k matce, velmi dobře, tedy ta se počítá jako první, nesmrtelný pane.“

„Druhý je můj starší bratr ze sekty. Je na mě moc laskavý, a i když nás nespojuje pokrevní pouto, zachází se mnou lépe než rodný bratr.“

To byla přesně taková odpověď, kterou Chu Wanning čekal. Je jedno, jestli se s tím pochlubí, nebo si to nechá pro sebe. Že má Mo Ran rád Shi Mingjinga bylo více než očividné, na vlastní uši slyšel, jak to řekl v jezeře Jincheng a nebyl tím vůbec překvapený.

Díval se na toho muže, který tam stál v noční tmě, ozářený ohněm, měl urostlou, pěknou postavu, ze které číselná síla, byl neuvěřitelně pohledný a hluboko v sobě nosil nezničitelnou tvrdohlavost. Do duše je vidět z očí člověka a Mo Ranovy oči byly černé a jasné, neuvěřitelně živé, jako světlo lampy, které plane, dokud nespoteřebuje všechen olej.

Někdo s takovýma očima musí být neuvěřitelně tvrdohlavý. Ale běda, ta tvrdohlavost nepatří jemu.

Mo Ran vykládal o tom, jak moc je Shi Mingjing hodný, ale Chu Wanning neposlouchal.

Cítil, že noční větřík začíná být trochu studený, proto si nalil šálek horkého čaje, držel ho v dlaních a pomalu upíjel.

Čaj mu zahřál hrdlo i žaludek, teplo pronikalo do krve i svalů, zahřívalo mu i srdce.

Potichu si nalil další šálek, a právě se chtěl napít, když zaslechl, že Mo Ran už přestal vyprávět o Shi Mingjingovi, na chvíli se odmlčel a prohlásil: „Ještě je tu někdo. Třetí člověk, o kterému budu mluvit, je můj mistr.“

„Chhh!“

Zdálo se, že se Chu Wanning opařil, protože vyplivl čaj a rozkašlal se. Tvář mu jen hořela. Soustředil se na utírání rozlitého čaje a na Mo Rana se ani nepodíval.

Někdo, kdo je zvyklý své city skrývat, a kdybyste ho strhli na zem a nutili ho, aby je dal najevo, bude se strachovat jen o to, aby se neušpinil, bude se chtít skrýt v temnotě, stočit se do klubíčka a ztratit se.

Ale Mo Ran mu zřejmě nechtěl poskytnout žádnou příležitost k úniku. Chu Wanning byl příliš uzavřený člověk a pokud jste mu nechali volnou cestu, poskytl vám jen pohled na svá mizející záda. Působil výbušně, působil přísně, jeho pohled byl ostrý jako meč, z očí mu často sršely blesky, ale Mo Ran věděl, že to je jenom do podrobností propracovaná maska z lidské kůže.

Uprostřed páry z kuchyně v Síni Megpo viděl laskavost Chu Wanningovy lidské duše, tak soucitné a bezmocné.

Už nechtěl dovolit, aby si Chu Wanning ubližoval.

Chu Wanning už nesmí tu ošklivou strašidelnou masku nosit, a pokud ji ten chlapík nemocný vlastní hrdostí nechce sundat sám, dobře, on mu pomůže.

Rozlilo se jen trochu čaje, a ta trocha už byla dávno utřená, ale Chu Wanning nepřestával cítit nějakou neviditelnou skvrnu.

Byl zvyklý, že si kolem sebe snová neprostopupný zámotek, a proto ani nezvedl pohled.

Pomalou chvilou pochopil, že je kolem nějaké ticho, takové divné ticho. Jen nějaké dítě se zasmálo, velice tiše, ale všichni to slyšeli.

„Mami, nesmrtelný pan Chu je ale hloupý.“

Matka rychle zakryla dítěti ústa: „Pšššt.“

Chu Wanning to ale slyšel.

Hloupý...

Ne, s Yuhengem Noční oblohy slovo hloupý nemá co dělat, on je prudký, zlostný a studený, on je...

„Mistře, jestli to budete pořád utírat, vydrhnete do stolu díru.“

Vysoké černé boty přešly ke stolu a zastavily se blízko, tak blízko, až to vypadalo, že jde o útok, Chu Wanning zahlédl, jak se k němu natahuje temný stín, padá na něj s tíhou hor, až téměř nemůže dýchat, s takovou tíhou, až ho to pokořuje, cítí hanbu a vztek.

Zuřil, rozhněvala ho vlastní slabost.

Chňapnul po kapesníku, vzdorně zvedl hlavu a fénixí oči, které planou hněvem, upřel na Mo Rana, napjatý, připravený udeřit.

Ale ve stejnou chvíli uslyšel, jak Mo Ran tiše a s úctou říká: „Mistře, prosím, podívejte se na mně.“

Ta slova byla jako zaklínadlo; Chu Wanning vzhlédl. Ale jen on sám věděl, že se nepodíval proto, že Mo Ran řekl: „Mistře, prosím, podívejte se na mně.“ Ne, byla to jen náhoda.

Ale k čemu to bylo?

Kromě něj si všichni, ať už Mo Ran, nebo lidé kolem, myslí, že Chu Wanning ihned odpověděl na prosbu svého žáka.

Ihned.

Není nic víc ponižující než toto slovo. Měl pocit, že právě ztratil tvář.

Chu Wanningův obličej byl jako z ledu, ale v očích planuly ohnivé jiskry.

Ale když se střetly s Mo Ranovým vřelým a laskavým pohledem, jeho hněv vyhasl, jako zalitý bezedným pramenem, jeho ostré špičáky se rázem otupily.

„Mistře, vy jste má třetí odpověď.“

Chu Wanning neměl, jak upustit svůj vztek, a tak nasadil netečný výraz: „... Mm.“

Působil tak vyrovnaně a lhostejně.

Nesmírně klidný a velkodušný, tak měl vypadat učený mistr Chu, který nepodléhal svodům světa smrtelníků. Chu Wanning se v duchu radoval.

Mo Ran ho však pozoroval s pobavením.

Učený mistr Mo si myslí, že učený mistr Chu je tak trochu pitomec.

Chu Wanning si naprosto nebyl vědom, že v mysli svého žáka právě získal nálepku pitomce; protože byl nervózní, začal se chovat chladně a povýšeně.

„No? Proč jsi sem přišel, co chceš?“ naléhal.

Jeho otázka uhodila hřebíček na hlavičku a Mo Ranovi zamrzl úsměv na rtech.

Mo Ran chtěl všechno.

Ale nemohl dělat nic.

Co záleží na tom, že má Chu Wanninga rád? Až příliš pozdě si uvědomil, jak nedosažitelný pro něj je. Navíc strávil už dva životy tím, že se věšel na paty Shi Meiovi. Najednou si řekl: miluješ nesprávného člověka, musíš na to jinak. Ale ani jeho vlastní srdce se s tím nedokáže rychle smířit.

Kdyby svému srdci rozuměl hned po svém znovuzrození, snad by na to nedošlo tak pozdě.

Ten jeho objev mu jen přinesl další trápení.

V minulém životě příliš týral Chu Wanningovo tělo. Z ložnicových hrátek udělal to nejkrutější mučení, aby toho hrdého a neústupného muže ponížil.

V Mo Ranových představách byl Chu Wanning odjakživa nebeskou bytostí, neposkvrněnou pozemskými tužbami smrtelníků, která nepodléhá lásce ani chtíči.

Aby Chu Wanninga zničil, použil na tisíc způsobů nepatřičné intimity.

Ale být na Chu Wanninga hodný? Nesmí nad tím moc přemýšlet.

A on najednou ztratí rozum. Měl si přece od mistra udržovat odstup a uctívat ho, jako by mistr spočíval na oltáři a sám klečel dole pod ním.

Jenomže to jeho „mít rád“ znamená horké dotyky, touhu a tajnou lásku.

Ale Mo Ran nemohl připustit, aby to Chu Wanning zjistil. Musel se za všech okolností ovládat, aby dokázal své zbožňování vydávat za náklonnost žáka k učiteli a pak je se vši úctou dát Chu Wanningovi najevo.

Mo Ran proto odpověděl: „Jen jsem chtěl, aby to mistr věděl, to je všechno.“

Chu Wanning se na něj mlčky díval.

„Jenom si nemůžu pomoci, prostě chci, aby to všichni věděli...“

„Věděli co?“

Mo Ran se náhle zasmál, černé oči měl nesmírně jasné, tak jasné, až svítily a už nemohly skrýt bouřlivé podtóny touhy.

„Jak veliké mám štěstí,“ řekl s radostným úsměvem. „Mám toho nejlepšího, nejlepšího, nejlepšího mistra na světě.“

Třikrát řekl nejlepšího. Bylo to strašlivě nemotorné, ale jemu dalo tolik práce, aby dokázal vyslovit, co má na srdci.

Bylo to přesně ve stylu Mo Ranovy venkovské jednoduchosti.

Chu Wanning na něj vrhnul nevyzpytatelný pohled, jen jeho řasy se na okamžik zachvěly.

Mo Ran se zhluboka nadechl. Netušil, kde se v něm najednou vzala ta odvaha, ale měl pocit, když teď propásne svou příležitost, už do konce života se mu nenaskytne možnost mluvit tak troufale a otevřeně.

Poklekl, aby byl ve stejné výšce jako sedící Chu Wanning, ale naneštěstí byl příliš vysoký, a i v kleče se na mistra stále díval z výšky. Ale o to se teď nemohl starat. Jen cítil, jak mu srdce splašeně bije a jakou prudkostí mu proudí krev v žilách.

„Mistře.“

Chu Wanning vycítil nebezpečí.

Mužovy oči zářily příliš pronikavě a donutily ho, aby se zaklonil.

Ale ostrý šíp přesto jeho srdce proklál.

„Já vás mám rád.“

Neměl kam utéct; jelena prchajícího lesem lovec střelil do nohy a ten poraženě padl na zem. Chu Wanning na něj upíral bezvýrazný pohled, ale v hlavě mu něco vybuchlo a on dál nic neslyšel ani neviděl...

Rád – jak zdrženlivé, jak dvojznačné je to slovo.

Není tak přímočaré a obnažené jako „miluji“, které spaluje, hned jak je vyřčeno, a přesto má tolik možností výkladu a dává bezpočtu doufajících milenců možnost vyznat se a zároveň předstírat klid a rozvahu, ulít trochu z té přetékající lásky, které mají plná srdce.

Mám tě rád, myslel si Mo Ran, ale nechci tě tím vystrašit, nebo na tebe tlačit. Budeš si myslet, že to „rád“, o kterém mluvím je náklonnost mezi žákem a učitelem a že to nemůže být víc, snad pro mě může znamenat zklamání, ale pro tebe je to tak nejlepší.

A Chu Wanning si naproti tomu myslel: říkáš, že mě máš rád, ale jen proto, že mě lituješ; protože jsem tě učil, a protože jsem tě zachránil. To není to „rád“, které chci, ale už jsem udělal všechno, co jsem mohl, a dostal jsem za to tuto příjemnou chvíli. Už nemám sílu, ani žádné trumfy, abych získal víc tvé lásky. To že jsem od tebe získal uznání jako mistr, že sis mě oblíbil, to mi stačí. Nebudu žádat víc.

Ani jeden z nich už tomu druhému nic neřekl a shromáždění, které výjev zvědavě sledovalo, to chválilo jako projev vřelého vztahu učitele a žáka.

Jen Ling Er ve svém koutku měla nejasný dojem, že tady je něco v nepořádku. Pozorovala Mo Ranovu pěknou tvář a v té tváři se zračila potlačovaná touha a žárlivost, ze kterých měla divný pocit.

Jenže přes to všechno to byla nevinná dívka, neznalá světa. Jako někdo, kdo vyrostl v takové malé vesničce, nemohla nikdy slyšet o homosexualitě. Vnímala jen podivnou cizost, ale nedokázala říci, co cizího a divného to je.

Na světě byli vždycky lidé, kteří, kdyby nebyli zamilovaní, byli by nemilosrdní, nebojácní a panovační, i kdyby na ně měl přijít třeba samotný král nebes.

Jenže, když se zamilovali, bylo to, jako zuřivý požár a vroucí olej, srdce jim jen planula a toužili jen po tom, aby ti druhí našli lásku a touhu v jejich srdcích, společně se ponořili do moře žádosti a nikdy se už neodloučili.

A co když jejich lásku někdo skutečně našel? Propadli strachu a úzkosti, byli celí vyděšení z toho, že je ten druhý nebude mít rád, báli se odmítnutí, báli se toho a báli se onoho, o králi nebes ani nemluvě! A když se ze stromu ozve bzukot cikády, něco, co se stalo úplnou náhodou, hned si to zneklidněně vyloží jako znamení: ach, na stromě se ozývá cikáda, znamená to, že mě nemá rád?

Ta divná láska často představuje jen uhadování a skrývání a je prostoupená nepříjemným zápachem úzkosti, který se line široko daleko.

V minulém životě byl Mo Weiyu Taxian Junem, v tomto životě je učeným mistrem Mo.

Je někým mimořádným, převyšuje své současníky.

Porazil nejstrašlivější demony a teď se stal tím nejsoucítějším člověkem. Ale stejně z něj jde ten ošklivý zápach a on před ním neuteče.

A co Chu Wanning?

Ten bude navždy jako ryba, chycená v síti. Stačí náznak vyrušení v podobě lásky, rozbolí ho hlava a neví kudy kam.

Pokaždé dbal jen o svou pověst, o to, aby si zachoval tvář a s úšklebkem říkal: taková zkaženost, taková nemravnost, proč se o tom vůbec dál bavit.
Zpackal si to tedy popravdě úplně sám.

145. kapitola - Mistr má spolustolovníka

Podzimní barvy stromů zmizely; rušné období zemědělských prací skončilo.

Obyvatelé vesnice Yuliang přichystali spoustu velkých i menších balíčků, plných sušeného masa, rýžových koláčků, koření, hrubého plátna a podobně a vnucovali je Chu Wanningovi a Mo Ranovi. I když na hoře Sisheng byl dostatek potravin i ošacení, vesničané své dary nabízeli z upřímné štědrosti a nebylo možné je odmítnout. Proto zachovali zdvořilost a pomohli starostovi naplnit vaky u sedel.

Přišla i Ling Er s bambusovým košíkem. Košík byl zakrytý kusem modrobílé látky. Když ji odhrnula, objevily se pařené knedlíky a asi tucet vařených vajec se zelenou skořápkou.

Přiblížila se k Mo Ranovu koni, ale pohled jejích jasných černých očí před ním uhýbal. Chtěla ho vidět, ale když si vzpomněla na své až příliš odvážné vyznání, když byla napůl opilá a napůl při smyslech, styděla se. Dlouho váhala a pak konečně přišla blíž.

Zvedla košík nad hlavu a mladému muži, který se chystal nasednout na koně, řekla: „Nesmrtelný pane Mo, já... uvařila jsem to dnes ráno. Vezměte si to s sebou a snězte s nesmrtelným panem Chu.“

Mo Ran nechápal, proč to dělá a váhal, zda přijmout, nebo odmítnout.

Ling Er nicméně jeho váhání pochopila. Zvedla hlavu. Zrudla jí tvář, ale v očích měla odhodlání i lítost.

Ačkoli vynaložila všechno své úsilí, aby se stala jednou z těch výjimečných nesmrtelných, nebyla to dívka, která nemá ani trochu hrlosti a nepřestává obtěžovat ani potom, co dostala košem.

Řekla: „Nebojte se nesmrtelný pane. Ling Er nemá žádné postranní úmysly. Jenom chtěla nesmrtelnému pánu poděkovat, za to jak se o naší vesnici celých čtrnáct dní staral.“

Mo Ran vzal bambusový košík, sedl si na koně a podíval se na ni a sklopil oči. Upřímně prohlásil: „Děkuji, slečno.“

„Nesmrtelný pán je zdvořilý.“

Když Mo Ran zpozoroval, že chce celou tu věc už skutečně pustit k vodě, cítil pohnutí. Zeptal se: „Jaké má slečna záměry do budoucna?“

„Proč se ptáte, nesmrtelný pane?“

„Jen jsem si myslel, že slečna není někdo, kdo by v takové vesnici dlouho vydržel.“

Ling Er se rozesmála, ale oči měla naplněné vůlí bojovníka: „Chtěla bych poznat svět kultivace a slyšela jsem, že mistři sekty Rufeng jsou laskaví a ve světě ochotně pomáhají. Pokud my, z dolní kultivační oblasti dokážeme v Linyi sehnat práci, nevyženou nás. Umím dobře šít a dokážu i vařit. Snad bych tam mohla nějakou dobu zůstat.“

Samozřejmě neřekla to nejdůležitější, totiž, že sekta Rufeng má z deseti velkých sekt nejvíce žáků a ovládá dvaasedmdesát opevněných měst a mnoho dalších větších i menších sídel. Linyi je navíc hlavním městem všech nesmrtelných sekt; z deseti lidí, kteří se tam procházejí po ulici, jich pět kultivuje a bude tak snazší si tam najít nějakého dobrého manžela.

Chu Wanning její úmysly neznal a když slyšel, že má namířeno do Linyi, trochu se zamračil a řekl: „Vody sekty Rufeng jsou příliš hluboké, není to tak snadné, jak si slečna asi myslí. Pokud se slečna chce usadit v horní kultivační oblasti, snad by měla raději uvažovat o ostrově Linling v prefektuře Yangzhou.“

„Usídlit se Yangzhou není možné, živobytí tam vyjde příliš drahé,“ řekla Ling Er. „Děkuji nesmrtelnému pánu za dobře míněný návrh, ale Ling Er už to uvážila.“

Chu Wanning, který toho už namluvil až moc, pochopil, že je zbytečné jí vykládat něco dalšího a nechal to být.

S vaky napěchovanými až po okraj pobídlí své koně.

Když projížděli kolem Motýlího města, Chu Wanning zkoumal bariéru. Naštěstí však bylo proudění duchovní energie dostatečné a vypadala pevně. Proto své koně nezastavili a pokračovali cvalem v jízdě. V poledne konečně dojeli na horu Sisheng.

Chu Wanning šel podat zprávu Xue Zhengyongovi. Mo Ran, který neměl, co na práci, se potuloval po okolí. Na mostě Naihe narazil na někoho, kdo čistil kamenné lvy na sloupech.

Mo Ran se divil, kdo tentokrát spáchal nějakou nepravost a byl potrestaný uložením té nelehké práce.

Ti, co dostali trest, obvykle vypadali dost ztrápeně a Mo Ran proto nechtěl jít přímo na most. Právě se chtěl obrátit nazpátek, když uslyšel jak na něj někdo, docela blízko volá.

„A Rane!“

Když se podíval pořádně, zjistil, že lvy nečistí nikdo jiný než Shi Mei. Mo Ran byl chvíli dost překvapený a měl pocit, že ho ještě nikdy nic tak nevyvedlo z míry.

První věc, která ho vyvedla z míry, bylo to, jak je možné, že někdo, kdo pořád dodržuje řád a předpisy, jako Shi Mei, dostal trest.

A to druhé, co ho tak vyvedlo z míry, byl Shi Meiův vzhled.

Když o tom uvažoval, uplynula už dlouhá doba, co naposledy viděl dospělého Shi Meie. Nikdy si nezvykl na to, jak teď vypadá a jakou má postavu, a protože s tím, jak čas plynul, spíše se mu odcizoval, až do chvíle, kdy byl na mostě a Mo Ran ho překvapivě na první pohled nepoznal.

„Proč jsi tam? Něco jsi vyvedl?“ zeptal se Mo Ran, který došel až k němu.

Shi Mei vypadal trochu nesvůj: „Hm... s mladým pánem.“

„S Meng Mengem?“ Mo Ran se zarazil a pak se rozesmál.

Na tom nebylo nic divného. To, že Xue Meng pořád provádí nějaké hlouposti, není žádná novinka.

„Do čeho tě namočil tentokrát?“

„Řekl, že chce jít do zakázané oblasti v zadní části hory a chytit pár duchů, abychom se měli na čem cvičit. Skončilo to tím, že málem povolila prasklina v bariéře, kterou mistr před odjezdem zapečetil.“

Mo Ran nevěděl, jestli se má smát, nebo plakat. „To si myslí, že duchové jsou psi nebo kočky, aby si je ochočil a choval? A ty se k tomu jeho blbnutí nemáš co přidávat. Proč jsi mu to nezkusil rozmluvit?“

Shi Mei zavzdychal, v obličejí měl vepsanou bolestnou bezmoc. „Já jsem se o to samozřejmě snažil, ale nebylo to k ničemu. Dostal jsem strach, že se mu něco stane a musel jsem jít s ním... No nic, nevteř se v tom. Naštěstí se nestalo nic. A Rane, mluvmě o tobě. Ty jsi jel s mistrem do vesnice Yuliang pomáhat se sklizní, vid’?“

„Hm.“

„Jaké to tam bylo? Šlo vám to od ruky?“

„Jo, šlo to docela dobře.“

Chvíli spolu klábosili o všem možném, potom se Mo Ran se Shi Meiem rozloučil a potichu sešel po úzké cestičce lemované stromy. Když se teď dokázal ohlédnout a uvědomit si, co vlastně prožíval a cítil, jasně chápal, že jeho city k Shi Meiovi utvářely převážně posedlost a zvyk a ne láska, jak si myslel.

Kdysi, když se na Shi Meie podíval, říkal si, jak je krásný, myslel si o něm, že je nadpozemsky půvabný a utěšoval se, že tak má vypadat touha. Ale touha to nebyla.

Lidé odjakživa oceňovali krásu. Oceňoval Shi Meiův vzhled, ale když se na to podíval blíž, jeho hodnocení nikdy nevedlo k žádným nestydatým nápadům.

Rád se na něj díval, stejně jako se rád díval na hory porostlé stromy, které se s podzimem vybarvily do červena, na jezírka, která byla v létě pokrytá květy lotosů, a stejně jako ony v něm nebudil žádné necudné představy.

Pořád měl Shi Meie rád, cítil k němu něžnou náklonnost, stejně jako předtím.

A přece to nebylo stejné. Mo Ran konečně pochopil, co je to láska. Není žádný světec, jeho láska je žhavá i vlhká a provázená touhou dobývat, provázená doteky těl, prouděním rozbouřené krve a horkými výtrysky.

Je jako vlk, který se naučil, co je to přivonět k růži.

Má ale pořád ostré tesáky a když otevře tlamu, nehltná květiny a stébla trávy, ale krev a maso.

Okolo doby večere Xue Meng skončil s řazením knih ve druhém oddělení klasických spisů knihovny. Unaveně vzdychal a kňoural, v Síni Mengpo se rozvalil na stůl a jenom si stěžoval. Ani jeho oblíbené kořeněné kuřecí kousky mu nepřinesly lepší náladu.

Znuděně si hrál s hůlkami, když zpozoroval, že do jídelny přišel Chu Wanning. To ho konečně vzpružilo. Narovnal se a zakřičel: „Mistře!“

Chu Wanning se zadíval jeho směrem a kývl.

Mo Ran seděl vedle Xue Menga; on, Xue Meng a Shi Mei pokaždé jedli společně, ale když dnes přišel Chu Wanning, Mo Ran odsunul všechny misky a talíře, aby udělal místo.

„Co děláš?“

Mo Ran neodpověděl, jen se na Xue Menga zazubil, vstal a začal na Chu Wanninga mávat.

„Mistře, pojďte si sednout sem.“

Úcta je jedna věc, ale společné jídlo je věc úplně jiná.

Ti, co často sedí u jednoho stolu a společně ohryzávají kosti, obvykle bývají dost nenucení, přinejmenším bývají zvyklí na mlaskání svých sousedů a jsou schopní smířit s jejich otřesnými způsoby stolování i s občasnými prohřešky vůči dobrým mravům.

Podle toho, jak se Xue Meng se Shi Meiem tvářili, navzdory tomu, že Chu Wanningovy způsoby byly vybrané, oni si na ně dosud nezvykli a nebyli smíření s představou, že s ním budou stolovat.

Občasné jídlo s mistrem pro ně bylo společenskou událostí, kdy se obě strany usilovaly o to, aby si zachovaly tvář a byli zdvořilí. Po jídle mívali ztuhlé hřbety a obvykle si nepamatovali, co to vlastně snědli.

Chu Wanning si toho byl dobře vědom. Věnoval Mo Ranovi překvapený pohled, zavrtěl hlavou a zamířil na své obvyklé místo a nesl si nějaký lehký pokrm, který se skládal jen ze samé zeleniny.

Chu Wanning v Síni Mengpo už nejedl pět let a v okamžiku, kdy se chtěl posadit, všiml si malé ozdobné bronzové destičky zasazené v rohu desky stolu. Na destičce bylo vyryté: „Stůl staršího Yuhenga.“

To je Xue Zhengyong nemocný?

Dřevěný táč těžce dopadl na stůl a Chu Wanning se usadil v temném stínu, ale než stačil spolknout první sousto, někdo naproti němu odtáhl židli, sedl si ke „Stolu staršího Yuhenga“ a k Chu Wanningovu podnosu přibyl jiný táč, položený tak blízko, až se ho téměř dotýkal.

Chu Wanning vzhlédl: „... Proč jsi sem přišel?“

„Tam vedle je moc lidí,“ prohlásil Mo Ran s veselým úšklebkem a zvedl misku s rýží.

„Přesedl jsem si, abych se najedl s mistrem.“

Chu Wanning se zadíval ke stolu, u kterého byli Xue Meng a Shi Mei a pocítil zmatek. Jak to, že je tam moc lidí?

Když se Chu Wanning cítil zmateně, ti dva, které Mo Ran opustil, vypadali zaskočeně a potají pozorovali Chu Wanningův a Mo Ranův stůl.

„Tomu psu snad přeskočilo,“ mumlal Xue Meng.

Mo Ranovi to bylo jedno. Rozpačitě se cítil předtím, když zpozoroval, že si Chu Wanning nese večeři. Chu Wanning je vybíravý zvláště pokud jde o jídlo a pití a často kvůli něčemu

ztratí chuť, nebo se mu udělá nevolno. Mo Ran měl dojem, že to pro Chu Wanninga není dobré, a až zestárne, může mu to přinést potíže.

Dříve se sotva staral o to, co Chu Wanning jí, ale teď je všechno jinak. Ať mu chutná, nebo ne, ať si mistr za sebe říká, co chce, Mo Ran musí mistra pořádně nakrmit. Ale krmit Chu Wanninga, to je umění. Jako krmit kočku. Nemůžete do něj jen tak něco nacpat; když mistr nechce, nikdo ho nepřinutí.

Mo Ran dostal nápad. Vybral kousek dušeného vepřového, který nebyl ani moc tučný, ani libový a položil jej do Chu Wanningovy misky.

„Mistře, ochutnejte to.“

Přesně jak čekal, Chu Wanning se zamračil: „Nemám rád vepřový bůček, dej to pryč.“

Mo Ran na to byl připravený a usmál se: „Prý je to uvařené po jiangnansku, na sladko.“

„V jiangnanské kuchyni se maso takhle nepřipravuje,“ odporoval Chu Wanning.

„Jak to víte, když jste ani neochutnal?“

„Stačí se podívat.“

„Ale kuchař řekl, že to je jiangnansku,“ nahodil Mo Ran udičku a čekal, jestli se kočka chytí. Usmál se: „V Síni Mengpo vaří starý kuchař, jak by se mohl mýlit? Musí to být tak, že mistr svůj domov opustil už moc dávno a zapomněl, jak vypadá dušené vepřové, které se vaří ve vašem rodném městě.“

„... Nesmysl. Jak bych se mohl mýlit? namítl Chu Wanning.

Mo Ran kousek snědl a tvářil se jako by se vší vážností na jazyku zkoumal jeho chuť a pak upřímně prohlásil: „Myslím, že se mistr plete. To maso je velmi sladké. Proč neochutnáte, když mi nevěříte?“

Chu Wanning si nevšiml Mo Ranových postranních motivů. Začal se cítit podrážděně. Vzal s pomocí hůlek kousek masa ze své misky a vložil si ho do úst.

„Tak co myslíte?“ Mo Ran se díval, jak se ta velká kočka nechala nalákat a zadržoval při tom smích.

Chu Wanning se vážně zamračil a odpověděl: „Ne. Chuť anýzu a fenyklu je příliš výrazná. Hned to řeknu kuchaři, takhle si jiangnanská kuchyň nevaří.“

„Počkat, počkat.“ Mo Ran ho zatahal za šaty, aby ho zastavil. Kdo by si pomyslel, že to bude brát tak vážně. Kdyby se Chu Wanning šel opravdu hádat s kuchařem, neznamená to, že Mo Ran bude odhalen? Rychle řekl: „Nespěchejte tolik mistře, kuchař má právě teď určitě spoustu práce. Když mistr po ochutnání říká, že to není uvařené správně, tak určitě není. Já mu to potom vyřídím. Raději se napřed naježme.“

Chu Wanning se nad tím zamyslel, usoudil, že to je pravda, posadil se zpátky a mlčky pokračoval v jídle.

Mo Ran si hned začal zase vymýšlet a popichovat ho. Tentokrát mu dal kousek ryby.

Chu Wanningovy hůlky se zakývaly.

„Platýz?“

„Ano.“

„Dej to pryč.“

„Proč to nechcete?“

„Nemám ho rád.“

Mo Ran se té odpovědi zasmál: „Protože má plno kostí?“

„... Ne.“

„Ale pokaždé, když mistr jí rybu, je to taková, která žádné kosti nemá, nebo s velkými kostmi, které se dají snadno vybrat. Mistr ho určitě nejlí proto, že je to ryba s malými kostičkami, správně? Hahaha.“

Dobře znal Chu Wanningovy slabiny, uměl s nimi nakládat a opravdu, Chu Wanning to jedl. Trochu se rozzlobil a řekl: „To je směšné.“ Potom vzal kousek platýze, který mu dal Mo Ran a snědl ho, aby dokázal, že on nejí ryby s drobnými kostmi.

Díky Mo Ranovu přesvědčování Chu Wanning nevědomky víc chodů, než si obvykle dával, což byla obvykle zelenina a maso jen výjimečně. Kdyby jedl jen to, co si přinesl, skončil by velmi rychle, ale trvalo celé dvě hodiny zmatků a dohadů, než večeře skončila.

V době, kdy umyli své misky a hůlky a odcházeli, byli Xue Meng se Shi Meiem dávno pryč a v Síni Mengpo zůstalo jen několik žáků. Mo Ran doprovázel Chu Wanninga po cestičce lemované stromy k Pavilónu rudých lotosů. Slunce se už odšouralo vstříc večeru a soumrak se pomalu měnil v tmou.

Vanul noční vánek. Mo Ran kráčel dost nedbale s rukama založenýma za hlavou, když se usmál.

„Mistře.“

„Co je?“

„Nic, jen jsem na vás chtěl mluvit.“

„... Mám dojem, že jsi se dnes večer asi přejedl.“

Mo Ranův úsměv zjemněl: „Ano, jsem přejedený. Mistře, mohl bych s vámi jít i jindy?“ Chu Wanning věděl, že Mo Ran tím nic nemyslí, ale přesto se mu málem zastavilo srdce. Jeho oči naštěstí zůstaly klidné.

„Proč? Rozhádala ses s Xue Mengem?“

„Ne, ne.“

Mo Ran mávl rukou a zazubil se. „To já jen, že jím tak dlouho pořád jen s nimi. Už je to pět let a sedět jen s nimi je už trochu nepříjemné. Ale když si mistr myslí, že se na mně nedá koukat, najdu si jiné místo, kde se najím, to je v pořádku.“

Samozřejmě nemohl říct: Myslím, že je moc smutné, že jíte pořád o samotě. A nemohl říci ani: Nacpu do vás víc jídla. Mo Ran věděl, že by bylo k ničemu něco takového vůbec vyslovit. Mohl ze sebe jen dělat chudáka, předstírat, že to on je k politování a potřebuje někoho, aby mu dělal společnost. Chu Wanning byl vždy laskavý a neodmítl by ho.

Mo Ran viděl v Chu Wanningových očích kolísání. Potřeboval už jen poslední postrčení.

Proto dodal: „Popravdě řečeno, já nerad jím sám.“

„Proč?“

Mo Ran sklopil své měkké řasy; polovina pocitů vložená do jeho úsměvu byla skutečná a druhá polovina vznikla, aby se Chu Wanningovi vlichotil.

„Mistře, nemyslíte, že ten, kdo jí sám, prostě jenom zahání hlad?“

Odmlčel se, zalitý červenou večerní září si uhladil pramínky vlasů rozčuchané vánkem, v tvářích se mu vyhloubily dolíčky a upřeně se zadíval na svého společníka.

„Když dva lidé jedí spolu, tak si vyprávějí, rozmlouvají a jídlo vám na jazyku hned lépe chutná a když polknete, zahřeje vás v žaludku, a tak má přece stolování vypadat.“

„Mistře, můžu s vámi zítra jít?“

Nikdo nemůže odolat tomu, když malé vlče začne roztomile ňafat a Mo Ran byl odhodlaný ho dostrkat, tam kam chce.

„Mistře, pět let jsem strávil tam venku úplně sám. Teď, když jste se probudil, budu jít pořád s vámi.“

„Bez vás mi nebude dobře.“

„Nebudu jíst králičí hlavy ani kachní krky, ano?“

Nakonec vyprsknul, rozesmál se a drze chytil Chu Wanninga za rukáv. „Budu s vámi jít tofu se šalotkou a sladký lotosový kořen s vonokvětkou, tak řekněte ano.“

Dopadlo by to dobře, kdyby nezačal o takových věcech, ale když už začal, Chu Wanning si vzpomněl na nevyřízené účty z minulosti. Tvář mu ztuhla a odfrknul: „Dobře, ale ráno k snídani budeš jíst přesně to, co já.“

Mo Ran souhlasil dříve, než jeho hlava stačila rozmotat, co to Chu Wanning řekl: „Jistě a co to bude?“

„Puding z tofu se slanou omáčkou,“ odpověděl bez slitování Chu Wanning. „S mořskými řasami.“

On vytahuje tu starou křivdu, které se mu dostalo, když společně jedli z ohnivého kotlíku, když z něj byl Xia Sini!

Chu Wanning odhalil zuby a pečlivě hláskoval každé slovo: „A se sušenými garnáty.“

146. kapitola - Ale mistře, s tím že ona se bude vdávat, nemám já nic společného

Od toho dne byl v Síni Mengpo k vidění prapodivný výjev.

U „Stolu staršího Yuhenga“, kam se nikdy žádná živá duše neodvážila, teď vysedával Mo Weiyu.

Žáci, kteří procházeli kolem mohli vidět, jak Mo Ran a Chu Wanning jedí společně, sedí naproti sobě a Mo Ran pokaždé vybírá chutná sousta a dává je do mistrovky misky.

„Pst, koukejte, bratr Mo zase dal staršímu hovězí žebro. Jé, to je ale kus, vsadím se, že to starší Yuheng jíst nebude.“

Kousek dál postával chumel žáků, kteří se šeptem sázeli.

„Já se taky vsadím, že to nesní. Nezdá se, že by starší Yuheng měl rád hovězí.“

„To já se vsadím, že to sní. Minule snědl i holubí vejce.“

Skupinka je se zatajeným dechem nenápadně sledovala. Viděli, jak se Chu Wanning zamračil a několikrát do masa píchnul hůlkami a pak s hněvivým pohledem něco řekl Mo Ranovi.

Byli moc daleko na to, aby slyšeli, co řekl, ale vypadalo to, že i Mo Ran něco řekl a Chu Wanningův obličej vypadal ještě zuřivěji.

Žáci, kteří se vsadili, že to Chu Wanning nesní, se hned celí rozzářili, byli tak soustředění na své pozorování, že si vrchovaté lžíce polévky málem nalili do nosů.

„Hele, hele, starší Yuheng to nechce, nebude to jíst!“

„Nedloubej do mě loktem a neřvi tolik. Jestli starší Yuheng uslyší, že na něj sázíš, stáhne tě zaživa z kůže!“

„Hehehe, to je mi fuk, těch dvacet lístků stříbra už je mých -“ řekl žák a sáhl po hromádce stříbrných lístků na stole, ale než se jich stačil dotknout, ostatní kolem začali rychle šeptat: „Přestaň, výsledek ještě neznáme. Starší už zase zvedl hůlky!“

„Ha?“

Znovu vzhledl a opravdu, Chu Wanning zvedl ten kousek hovězího žebra. Skupinka sázkařů napjatě přihlížela a měli přítom pocit, že pár hůlek z bílého nefritu bolestivě svírá jejich vlastní srdce.

„Sni to, sni to, sni to... dvacet lístků stříbra, dvacet lístků stříbra, dvacet lístků stříbra ...“ opakoval bez ustání žák, který se vsadil, že Chu Wanning hovězí žebro sní. Úzkostně kýval nohou, ale pak zář jeho očí pohasla a celý strnul. „Ááá!“

Starší Yuheng ten kousek hovězího, který držel, vrátil do Mo Ranovy misky, a nevšímal si jeho námitek.

„Hahahaha, to bylo blízko, blízko!“

„Já věděl, že to starší nebude jíst, tak sem s tím, všechny lístky jsou teď moje.“

Žák, který prohrál sázku, si povzdechl, a schlíple položil hlavu na stůl, a beze slov a bez dechu se s prázdným pohledem zadíval směrem k Chu Wanningovi.

Starší, byla to chyba. Neměl jsem na vás sázet. Přišel jsem o tolik peněz, že si tento měsíc nebudu moci dovolit koupit žádné magické krystaly!

Právě když se litoval, všiml si, že Mo Ran pohnul svými pažemi a lokty, jeho mohutné tělo se mírně naklonilo dopředu a řekl něco Chu Wanningovi. Potom ten žák, který utrpěl tak strašlivou ztrátu na vlastní oči uviděl, jak bratr Mo znovu vzal ten kousek hovězího žebra, přidal k němu trochu zeleniny a podal to všechno k Chu Wanningovým rtům.

Žák byl ohromený – to chce bratr Mo krmit staršího Yuhenga?!

Chu Wanning byl očividně také dost vyvedený z míry. Bez okolků vzal své jídelní hůlky a s klepnutím jimi Mo Ranovy hůlky odstrčil, a se smrtelně vážným výrazem pronesl tři slova.

Ta slova se dala snadno uhadnout: „Dej to pryč!“

Ale Mo Ran se jen usmál, a jeho hůlky hovězí a zeleninu odložily, ale ne do jeho misky, ale do té mistrovy. Chu Wanning neměl na vybranou. Nadechl se a pod nenápadnými pohledy tuctu očí mlčky maso a zeleninu snědl.

Sázkaři u jeho stolu jen přihloupě přihlíželi. Žáci, kteří si předtím mysleli, že mají výhru v kapse tam seděli s vyvalenýma očima a zauzlovanými jazyky, stříbrné lístky jim klouzaly mezi prsty.

Zato jejich spolužák, který předtím malátně polehával teď rozjařeně vyskočil, celý ožil a oči se mu rozzářily. Radostně zahlaholil: „Hahaha, to se nám ale obrátilo! Z prohry je výhra! Bratři, promiňte, ale ty lístky jsou moje, hahahaha. Je ze mě boháč, boháč. Tak zas zítra, haha, zítra se zase vsadíme!“

Na druhém konci síně si žák s mistrem ničeho nevšímal. Mo Ran se zas chopil hůlek, pomalu polykal rýži ze své misky a díval se, jak Chu Wanning se skloněnou hlavou jí hovězí žebro.

V Síni Mengpo bylo trochu horko a Mo Ran měl rukáv vyhrnutý až nad loket, čímž se odhalila štíhlá, silná paže, pod bronzovou kůží se vlnily svaly. Nabral misku polévky a když

Chu Wanning nedával pozor, přidal na dno misky, aby to nebylo vidět, dva kusy hovězího žebra navíc.

„Mistře, proč nedojíte polévku? Je dobrá pro zahřátí.“

„Je to jen vývar?“

Mo Ran bezelstně zamrkal: „Myslím, že ano? Nevšiml jsem si, když jsem ji naléval.“

Chu Wanning se zahleděl na hladinu polévky, na které plavaly lahodně vypadající mladé křehké lístky čínské zelí. Proto neodmítl, vzal misku a snědl vrchovatou lžící.

„Je to dobré?“

„Není to špatné.“

„Tak neplývejte, ano?“ Mo Ran se usmál. „Dojezte to.“

Chu Wanning na něj vrhnul zamračený pohled.

„Ty máš odvalu mě napomínat? Neber si příště tolik jídla, když to nedokážeš sníst, a nebudeš mně muset nutit, abych ho s tebou dojídal.“

„Haha, dobrá, příště si toho tolik nevezmu.“

Mo Ran vyčkal na Chu Wanningovo přikývnutí a potom vzal vlastní misku polévky. Polévka byla trochu horká, foukal do ní, dokud stoupající pára nezřídla a v misce se objevil odraz jeho obličeje.

Horká polévka je kouzelný pokrm; je to vlastně jen miska horké vody s trochou zeleniny, masa a koření, přesto člověku dokáže zahřát břicho i srdce. A když jíte polévku společně s tím, koho máte rádi, cítíte se náramně spokojeně. Je to, jako když do jezírka hodíte kámen a zvedne se vlnka za vlnkou, které jiskří stříbrným světlem.

Byla to těžce vydobytá chvílka pokoje a Mo Ran si bezděčně povzdychl.

Ukázalo se, že léta mohou plynout i klidně. Usrkl a v ústech měl jen chuť polévky. Pro tu misku polévky kdysi zatínal zuby a cedil krev, bezcitně zabíjel a kvůli stejné misce polévky měl teď mučivé výčitky svědomí a cítil hlubokou bolest.

Misku rychle položil.

Nechtěl myslet ani na tíhu ve svém srdci, strach o budoucnost, ani na své výčitky a vinu. Prožil opravdu jen málo dobrého, tak málo, že to musel střežit a opatrovat ve dne v noci. Ne že by si nechtěl užívat, být bezstarostný. Ve skutečnosti bytostně záviděl lidem jako Xue Meng, kteří se narodili tak bohatí a vznešení, že je nikdy nic netrápilo.

Mo Ran nikdy nedokázal být v klidu a pohodě; měl toho tak málo, že pořád výhruzně cenil zuby ze strachu, že i o to málo přijde. Neměl jinou možnost než zhltnout všechno, co se mu naskytlo. V tom ohledu se choval stejně pudově jako zvíře, cítil se bezpečně, jen když jídlo bylo snědené a ukryté v jeho břiše. Jen to znamenalo, že něco má a nikdo mu to nevezme.

Když byl malý, pral se o jídlo s jinými dětmi.

V minulém životě bojoval proti všem nesmrtelným na světě.

V tomto životě už chtěl bojovat jen o svou misku polévky.

Věděl, že spáchal mnoho velice špatných činů a bál se, že jednou přijde den a osud s ním přijde srovnat účty. Proto měl chuť popadnout ten zoufale malý kousek štěstí, který měl a uhánět, dokud nenechá osud daleko za sebou.

Stejně jako každý, kdo spáchal neodpustitelné zločiny a pochopil chyby, které udělal, doufal, že může začít znovu. Mo Ran se pořád usmíval, ale hluboko uvnitř nebyl nikdy šťastný. Věděl, že rčení o tom, že dobro bude odměněné dobrem a zlo zlem, je pravdivé. Pokaždé, když se kolem rozhostilo ticho a chlad, měl pocit, že ten pokoj je klamný, jako zdání, jako sen, a nakonec se bude muset probudit a vrátit se do prázdného paláce Wushan, kde není jediná živá duše, zpátky do svého žaláře.

Chtěl rychle sníst ještě trochu polévky, než vystydne.

Protože pokud ho jednoho dne dostihnou jeho zlé skutky a svět ho zavrhne, osud na něj vrhne svou sudbu a on bude vržen do ledové propasti, bude si muset vystačit sám se svým horkým dechem.

„Na co myslíš?“ zeptal se ho Chu Wanning.

„Ach,“ Mo Ran sebou poplašeně trhl a pak klidným úsměvem odpověděl: „To nic. Když se najím, vždycky začnu usínat.“

Chu Wanning se zadíval na jeho prázdnou misku. „Dojedeno?“

„Ano.“

„Zdá se, že ta dnešní polévka ze žeber ti chutnala.“

„Haha, ano.“

Chu Wanning vzal jeho misku a řekl: „Tak já ti dojdu přidat.“

Rychle se zvedl a potom se vrátil s velikou mísou masové polévky. Chu Wanning postavil mísu na stůl a začal si prsty mnout ušní lalůčky, zahříval si uši a zároveň si tím chladil prsty.

Znovu se posadil. „Jez.“

„Nespěchej,“ řekl Chu Wanning. „Je toho tam ještě dost, a nikdo ti to nevezme.“

Mo Rana těch pár obyčejných slov dojalo. Objal dlaněmi misku, a hustý, černý závěs jeho řas se spustil dolů a s úsměvem, a lehkým nosovým tónem pronesl: „Dobře.“

Chu Wanning o tom nevěděl, ale v tu chvíli musel Mo Ran vynaložit všechny síly, aby se nad tou miskou polévky a slovy: „je toho tam ještě dost, a nikdo ti to nevezme,“ nerozplakal.

Chu Wanning tu pět let nebyl a on se po těch pět let trápil výčitkami a sebeobviňováním.

Po pěti letech mu mistr řekne: „Nespěchej.“

Srdce se mu z ničeho nic naplnilo bolestí. Čím blíže Chu Wanningovi byl, tím větší smutek ho přemáhal. Dříve přehlížel tolik věcí, a nevyšiml si dobrosrdečnosti ze které pocházely. Teď když dával pozor, viděl, jak se k němu Chu Wanning chová shovívavě, laskavě a vřele.

A takového člověka ve svém minulém životě zničil.

Co bude dobrého na tomto životě, když nebude moci zůstat s ním?

Srdce se mu zachvělo a bolestivě sevřelo; pomyslel si, že na jednu stranu by bylo lepší, kdyby se od Chu Wanninga držel pořádně daleko. Říkal si, kde mám vzít tu odvahu a postavit se Chu Wanningovi tváří v tvář, usmívat se a být na něj hodný? Vždyť by to bylo naprosto nestoudné!

Ale na druhou stranu, pořád po něm touží, každý den, každyčkou chvíli-. Co je to? Může to být ono? Jejich životy budou ještě dlouhé, nemohl by snad kousek po kousku odčinit každý zlý čin, který spáchal?

Vrátil jsem se od hromad mrtvých těl plných zla.

Rukama, které byly v minulém životě pokryté krví, držím v tomto životě misku plnou horké a lahodné polévky.

Chci po zbytek života jen pokorně klečet, chci, aby po smrti má duše přišla do pekla, a to všechno jen kvůli naději, že... budeš chtít vzít tu číši a napít se z ní.

„Mistře.“

Kde se vzal, tu se vzal, byl tu Xue Meng.

Mo Ran se probral. Po pravdě řečeno, ode dne, kdy Chu Wanning zemřel, strávil téměř každý den a každou noc ve výčitkách a úzkostech, a protože se těm pocitům poddával příliš dlouho, celého ho prostoupila sklíčenost. Nebylo to dobré, a proto se snažil své nálady ovládat, ale trochu se to zlepšilo až v posledním roce.

Čas od času ho něco rozrušilo a on kvůli nějaké příhodě, nebo vyřčeným slovům upadl do bezvýchodné sebenenávisti.

Když zvedl hlavu a zadíval se na Xue Menga, měl ve tváři ještě pořád vepsanu starou ponurost, která Xue Menga vyděsila.

„Ha, co je to s tebou, ty pse? Co se na mně tak hrozně díváš? Dlužím ti snad peníze?!“

Mo Ran si uvědomoval, že své pocity nyní neovládá. Nuceně se pousmál: „Trochu mě rozbolelo břicho. Chceš něco mistrovi? Jen to spolu proberte, já půjdu na čerstvý vzduch.“

„To ne. Sed'. Tebe se to taky týká.“

„Týká se to mně? Co se stalo?“

Xue Meng se zatvářil tajemně: „Hlavně se neslož z toho, co povím...“

„Dobrá Xue Mengu, už to řekni,“ vložil se do věci Chu Wanning.

„Áách.“ Xue Meng chtěl ještě chvíli dělat okolky, ale když slyšel mistrův příkaz, okamžitě to vyklopil: „No, totiž tak. Dostal jsem pozvánku. Song Qiutong se bude vdávat.“

Mo Ran zbledl, krve by se v něm nedořezal.

Ne kvůli Song Qiutong, ale kvůli Xue Mengovi. V tomto životě Mo Ran až moc dobře věděl, co je Song Qiutong zač, a proto se jí vyhýbal, jak to jenom šlo. Mezi ním a jí to bylo tak čisté, že to čistší být nemohlo, neměli spolu zkrátka vůbec nic.

Ale co Xue Meng...

Proč si Xue Meng myslí, že se složí z toho, že se Song Qiutong bude vdávat?

Mo Ran cítil srdce až v krku, trvalo jen malý okamžik, než mu myslí prolétlo, že je za tím ten falešný Gouchen, ten, který koná jen samé zlo, ten, který je pořád skrytý ve stínech.

Ten člověk se zřejmě také znovuzrodil a pokud to tak skutečně je, pak ví o Mo Ranově minulosti vše a zná všechny Mo Ranovy dávné hříchy jako své boty!

Mo Ran se s bledým obličejem přinutil k rozvaze a klidně se na Xue Menga zadíval.

„A co to má společného se mnou?“

„Ty to nevíš?“ Xue Meng vypadal zmateně. „Sekta Rufeng dneska poslala pozvánku na svatbu a slečna Song napsala jedno psaní tobě osobně. Proč by ti psala, když se neznáte? Mo Rane, nemám tě sice co kárat, ale kdy jsi se s ní dal dohromady?“

Mo Ranovy pocity se bouřily, sotva se ovládal a byl jako na trní. Trvalo mu pěkně dlouho, než odpověděl: „Dopis pro mě? Není to nějaký omyl...“

„Žádný omyl.“

Xue Meng vytáhnul obálku, kterou schovával pod šaty a prásknul s ní o stůl přímo před Mo Ranem. „Je tam černé na bílém: nesmrtelnému panu Mo od Qiutong. Žádný omyl.“

Mo Ran civěl na obálku, srdce mu divoce tlouklo, hlavou mu vířil bezpočet myšlenek.

Skutečně to byl rukopis Song Qiutong, ale proč by mu psala v tomto životě dopis před svou svatbou, když se setkali jen náhodou?

Xue Meng zkřížil paže, vypadal podrážděně. „Otevřeš to až v soukromí, nebo to otevřeš tady a podíváme se na to spolu?“

Mo Ran sklonil hlavu a uviděl, že Chu Wanning ho pozoruje, a jeho ostré, tenké obočí se chmurně vraští.

„Tak otevřeš to?“ Xue Meng se už dost zlobil a mračil se, protože důvěrnosti mezi muži a ženami nesnášel ze všeho nejvíc.

Pokud jsou jeho podezření pravdivá, stejně tomu nedokáže uniknout ...

Mo Ran zakolísal, hlava se mu točila a jeho šátrající prsty byly ledově studené. Beze slova vzal dopis a otevřel ho.

147. kapitola - Místře, přece si můžeme raději promluvit

Uvnitř obálky byl jenom jediný tenký list papíru s několika řádky písma. Mo Ran se na něj krátce podíval a zběsilý tlukot jeho srdce se uklidnil. Málem si nahlas oddechl, když si uvědomil, že do vrstev jeho oděvu se vsakuje studený pot.

Xue Meng se naklonil blíž, aby se podíval.

„Co je to za blbost?“

Když viděl, co tam stojí zamračil se. „Co to má znamenat?“

„... Co by to znamenalo? Neřekl jsem snad, že se s ní moc neznám?“ Mo Ran se uklidnil, odkašlal si a položil dopis na stůl. „Udělal jsi z toho tak podezřelou záležitost, až jsem ti na to skočil.“

Šlo o to, že když Mo Ran cestoval po světě, pobil spoustu netvorů a démonů. Jedním z nich byla vodní příšera podobná kaprovi, která na jezeře Yunmeng působila pohromy po celá dlouhá léta. Protože měla velkou duchovní sílu, a to místo bylo velmi odlehlé, z mnoha kultivujících, kteří tam přišli, zbyly jen vybělené kosti, kterými si ozdobila svou jeskyni. I když se říkalo, že jezero Yunmeng je místo prodchnuté zlem, a kde mohou zlí tvorové snadno

kultivovat svou proměnu v démonické nestvůry. Nicméně kapr není bytost známá svou dravostí a útočností a zlý duch, který z takové kultivace vzešel, nemohl mít tak zabijáckou přirozenost. Mo Ran na ni zaútočil více než osmdesátkrát, a nakonec ji s pomocí Jingui usmrtil. Rozpáral jí břicho a konečně zjistil pravdu.

„Ta kapří nestvůra měla v břiše magický drahokam,“ smál se Mo Ran. „Ten kámen vznikl tisíce let z čisté lunární esence, je to magický krystal prvotřídní jakosti. Takové se používají při výrobě zbraní nebo při kultivaci zlatého jádra.“

„K čemu ho taková hostina motýlokosté krásy, jako ona chce?“ zeptal se Chu Wanning.

„Píše, že to žádá pro svého manžela. Její manžel má zlaté jádro živlu ohně a v posledních letech prováděl svá cvičení příliš horlivě a netrpělivě, takže u něj vzniklo nebezpečí nerovnováhy qi a ona ode mě chce ten magický drahokam koupit a přinést mu ho věnem, aby manželovi pomohla rozptýlit zárodek zla.“

Když to Xue Meng slyšel, souhlasně pokýval hlavou: „Utratit tolik zlata, jen aby její manžel dosáhl rovnováhy životní síly. Takové ryzí srdce má jen málokterá žena.“

Mo Ran se rozesmál.

„Kde myslíš, že vzala peníze? Nebude je nakonec stejně chtít po sektě Rufeng? Ano, vypadá překrásně. Když řekne svým příjemným hlasem pár slov, kolik bratrů ze sekty ji dokáže odmítnout? Byl bys toho schopný, kdyby se obrátila na tebe?“

Xue Meng se hned načepýřil: „Netvrď, že jsem taková měkota.“

„Nerozčiluj se. To byl jenom příklad,“ řekl Mo Ran a vrátil psaní Xue Mengovi.

Na hoře Sisheng bylo zvykem, že dopisy, na které se neodpovídalo, byly uskladněné v zamčených truhlách v knihovně.

„Založ to,“ řekl Mo Ran.

Xue Meng nechápavě zamrkal: „Založit?“

„Nechceš to založit? Tak to klidně spal.“

„... Ne, ale,“ Xue Meng byl trochu vyvedený z míry. „Bude to velká svatba a ona po tobě chce kultivační krystal a ne zadarmo. Napsala, že zaplatí jakoukoli cenu, a vypadá to dost věrohodně. Proč jí to neprodáš?“

„Nejde o to, že bych jí to nechtěl prodat, stejně by mi k ničemu nebyl, jenže já už ten kámen dal tobě.“

„Dals, dals ho mně?“

„Jo.“ Mo Ran se smál až se za břicho popadal a ukázal na meč Longcheng, který visel Xue Mengovi u boku. „Neposlal jsem ti před pár lety magický drahokam a nevzkázal strýčkovi, aby ho nechal vsadit do Longchengu? Dnešní Longcheng se s tím dřívějším vůbec nedá srovnat. Slouží ti dobře, téměř jako opravdová duchovní zbraň a ty jsi zapomněl té rybě příšeře poděkovat.“

Xue Meng měl ústa dokořán a nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.

Věděl jen, že Mo Ran při svých toulkách světem získal drahokam a nikdy se nestaral o to, kde k němu přišel. K Mo Ranovi měl ještě pořád nechuť a nezáleželo na tom, jestli byl právě za zloducha nebo za dobráka, vždycky tam zůstávala špetička opovržení a drobeček odmítání.

Když mu tatík řekl, že drahokam od Mo Rana může zlepšit kvalitu Longchenu jako zbraně, navzdory radosti a vděčnosti cítil také trochu zášti, když najednou, z ničeho nic, od svého soka dostal něco tak skvělého. Proto se nechtěl na nic vyptávat a nechal otce, aby nechal Longcheng v paláci Taxue překovat.

Nečekal, že to, co od Mo Rana dostal je ve skutečnosti tak cenný magický drahokam. Xue Menga zaplavila směs pocitů, takže se sám nevyznal v tom, co vlastně cítí.

Trvalo dost dlouho, než ze sebe vymáčkli mdlé: „Díky.“

„Nemáš zač. To nic.“ Mo Ran s úsměvem mávl rukou. „Prostě jsem k tomu přišel ve správný čas.“

Xue Meng se kysele zašklebil a tvrdohlavě opáčil: „Já neděkoval tobě. Já poděkoval té kapři příšeře.“

„Hahahaha, potom bys měl projevit víc vděčnosti a přestat jíst kapry, co?“

„Cháá!“

Chvíli se chechtali, ale potom Mo Rana něco napadlo a jeho dolíčky se ještě prohloubily. „Jo, napálil jsi mě předtím tak, že jsem se úplně zapomněl zeptat, koho si to ta Song Qitong má brát? Je kolem toho poprask, ale vždyť ona je jenom taková maličká sestřička. Jak se jí povedlo, že sekta Rufeng rozesílá pozvánky na její svatbu? To je zvláštní. To se vydává do sekty Bitan?“

„Ne.“

„Do sekty Bitan ne? Myslím, že ten nanicovatý stařík vypadá dost chlípně a když se jeho sekta tolik přátelí se sektou Rufeng, mohli dát Song Qitong jemu,“ smál se Mo Ran. „Který klan to tedy je? Mají na to, aby se spřáhli se sektou Rufeng a vzbudili takový rozruch... Snad to není palác Taxue, nebo je?“

„Co tě to napadá!“ Xue Meng na něj vrhnul netrpělivý pohled. „Proč by se měli hned spojovat sňatkem s jinou sektou?“

Mo Ran zamrkal a jeho úsměv povadl. „Koho si může brát?“

„Nangong Siho, hm! To jsi už zapomněl? Mladý pán ze sekty Rufeng, co je jako divoký kůň má už léta na ženění. Song Qitong je krásná a on tím sňatkem nic neztratí...“

Nestačil to dopovědět, protože Mo Ran se zvedl a udiveně vykřikl: „Nangong Siho?!“

Xue Menga jeho chování poplašilo: „Co děláš?“

„Proč... Proč se vdává za Nangong Siho? Jak...“ Bylo to tak nečekané, Mo Ranovu mysl uchvátilo divoké vlnobití. Dlouho se nedokázal uklidnit a jen si pořád pro sebe opakoval: „Nangong Si...“

Nebylo divu, že se tak choval.

V jeho minulém životě už v této době Nangong Si podlehl smrtelné nemoci.

V minulých pěti letech své myšlenky soustředil na válečné zmatky a na utečence a nevěnoval pozornost záležitostem významných sekt. Se sektou Rufeng se příliš nestýkal, a proto se o ni přirozeně zajímal ještě méně než o ty ostatní. Teprve ve chvíli, kdy mu Xue Meng oznámil nadcházející sňatek Song Qitong a Nangong Siho, začal chápat, že...

Tohle je špatně.

Všechno je špatně. Osud tohoto světa se mění, a neděje se to jenom jemu, ale mění se i budoucnost sekty Rufeng.

Ten, kdo měl už dávno ležet v rakvi, byl naživu, z pohřbu se stala svatba a ten člověk se chystá oženit s císařovnou jeho minulého života...

Ty novinky jsou znepokojivé. Nemůže je jenom tak spolknout, málem se tím dáví.

A co víc, to Nangong Si oslepl? Jak se mu ta ženská může líbit?

Ale slušelo se poblahopřát a dovézt dary. Nangong Si jim poslal pozvánku, mohou mít nějakou výmluvu proč tam nejít? Svatba se má konat patnáctého dne tohoto měsíce; Xue Zhengyong všechno nachystal a pověřil vedením sekty starší Tanlanga a Xuanjiho, sám se připravoval na odjezd do Linyi.

Kromě něj, podle společenských pravidel světa kultivace se museli všech oslav zúčastnit také paní Wang, Xue Meng a Mo Ran. Kromě nich Nangong si ještě výslovně pozval Chu Wanninga, uvedl jeho jméno s tím, že ve svých mladých letech získal poučení a vědomosti od

staršího Yuhenga a doufá, že starší vezme ohled na zachování jeho tváře a dostaví se. Proto musel Chu Wanning jet také.

„Sekta Rufeng je v současné době tou nejvýznamnější ze všech velkých sekt. Jde o obřadnou svatbu mladého pána, blahopřát jim bude nejspíš úplně každý, kdo něco znamená,“ řekl Xue Zhengyong. „Je pravda, že zde na hoře Sisheng obvykle nedodržujeme všechny malichernosti etikety, ale při takové příležitosti, jako je tato, musíme vystupovat řádně a důstojně, jinak budeme všem pro smích.“

„Jaké řádné vystupování?“ zeptal se Xue Meng. „Já myslím, že se chovám docela slušně.“

Xue Zhengyong ho pohladil po hlavě a řekl: „Například je špatně ta korunka, kterou máš na hlavě. Máš zlatou korunku.“

„Co je špatného na zlaté korunce?“

Paní Wang se zachichotala: „Meng'Ere, ty jdeš na svatbu poprvé a spouště toho nerozumíš. Maminka ti to vysvětlí, tak pěkně poslouvej. Na svatbě v horní kultivační oblasti nosí zlaté ozdoby ve vlasech jedině ženich. Kdybys tam přišel se zlatou korunou, tak bys tím dal najevo, že chceš unést nevěstu a oženit se s ní sám. To by byla legrace.“

Xue Meng okamžitě zrudl a vykřikl: „Unést nevěstu? Ne, ne, ne, já nevěsty nekradu.“

Mo Ran ho popíchnul: „Tak to se nebudeš zlobit, až tě se slečnou Song zamknou do komůrky.“

„Tebe zamknou do komůrky!“ Xue Meng se styděl a zároveň se vztekal. „Já si tu věc už nikdy na hlavu nedám, jo!“

„Nemám dojem, že by vám mládeži bylo úplně jasné, co se od hostů na svatbě čeká,“ řekl Xue Zhengyong. „A co tak? Já pro oba z vás něco připravím, a až na to dojde, prostě si to vezmete na sebe.“

Odmíchl se, ohlédl se po Chu Wanningovi a nejistě se zeptal: „Bude to tak v pořádku, Yuhengu?“

Xue Zhengyong obvykle na názory jiných nedal, leda že si přímo tropili posměšky, ale tady šlo o Chu Wanninga, který obvykle chodil celý v bílém, a kdyby se mu to včas nepřipomnělo, mohl v bílém přijít i na svatbu. Nangong Si by pak byl tak uražený, až by z toho plival krev a mezi horou Sisheng a sektou Rufeng by se mohlo rozhořet nepřátelství.

„Přijatelné,“ odpověděl Chu Wanning.

Večer před jejich odjezdem byly konečně doručeny slavnostní oděvy, které Xue Zhengyong pro všechny objednal. Ty šaty ušili krejčí z Linyi, které zvláště pověřil tou spěšnou objednávkou. Byly správně střižené a pěkně ušité, sukno bylo pevné a šaty vypadaly krásně. I vybíravý Xue Meng spokojeně přikyvoval, když šaty dostal.

Mo Ran s hromádkou nažehlených šatů stoupal na jižní vrcholek hory Sisheng. Došel k Pavilonu rudých lotosů a hlasitě zakřičel: „Mistře, strýček mi nakázal, abych vám přinesl šaty.“

Pokračoval dál, k lotosovému jezírku a uviděl, že Chu Wanning tam cvičí s mečem.

Vzpomněl si, že Chu Wanningovou druhou zbraní je meč, ale ten meč nesl silnou vražednou auru, vyzařoval tak strašlivou sílu, která hrozila zahubit celý svět, že jej Chu Wanning používal jen zřídk. Nicméně, ostří, které se nebrousí, časem otupí a dovednost, která se necvičí, zaniká. I když tato hrozná zbraň byla vytasena v boji jen málokdy, Chu Wanning šerموval, jak často to jen šlo.

Měsíční světlo bylo studené, ale protože mu zřejmě bylo horko ze cvičení s mečem, svlékl si svrchní šat a zůstal jen ve bílém spodním oděvu z jemné látky, která lehce vlála v nočním vánku, Vypadal tak hbitě a elegantně.

Vlasy neměl svázané do obvyklejšího ohonu, místo toho měl vlasy vyčesané do vysokého, hladkého účesu, který jeho obličej propůjčoval výraznou oduševnělost, ale jeho tvář teď také vypadala dost hubeně. Dlouhý meč svištěl, jeho čepel byla čistá jako sníh. V tom tanci s mečem byla obsažena zároveň měkkost i síla, v jeho krocích a skocích se tajil nesmírný půvab. Vznesla se ledová tříšť, zazářilo světlo jako odraz lotosového květu na vodní hladině, pohyb pokračoval dlouhým tnutím, jako když chladný blesk prozáří oblohu, jako když vzduch rozrazí dračí let. Pohyb zpomalil, následoval ústup do výhodnější pozice. Mo Ran přihlížel z dálky a nedokázal najít v tom tanci jedinou chybičku.

Chu Wanningo čelo se napjalo, dlouhý meč namířil do středu lotosového jezírka. Ten pohyb byl tak rychlý a drtivý. Drtivá aura meče a jeho břitká čepel rozřezaly vody jezírka ve dvě. Vodní stěny stály nehnutě proti sobě a teprve po chvíli se zase spojily v jednolitou masu. Tasil ten meč, aby s ním rozetl vodu!

Vyskočil, špičkami nohou se neznatelně dotknul hladiny, s lehkostí a půvabem přeletěl nad vlnami, které vzedmul, paže rozpřažené, rukávy vlály, až se jako božská bytost snesl k altánku na protějším břehu.

„Mistře!“

Mo Ran se bál, že Chu Wanning znovu vzlétne a zmizí, proto rychle běžel k altánku a volal na něj. Jasný měsíc visel vysoko na obloze a noc byla chladná. Z jabloně haitang u altánku tiše opadávaly květy, tiše, jako když padá sníh. Chu Wanning stál na střeše altánku, rukávy měl stažené a nechal na sebe dopadat měsíční světlo, bílé jako vzácný nefrit. Když uslyšel volání shlédnul dolů, oči černé a jasné. Byl trochu udýchaný, rty mu při tanci s mečem zčervenaly. Byl to vzácný a uchvacující pohled.

„Proč jsi sem přišel?“

Noční vánek si pohrával s uvolněnými pramínky vlasů, které mu spadaly do čela. Přivřel oči.

„Přinesl jsem vám šaty. Nechcete si je vyzkoušet a podívat se, jestli vám padnou?“

Chu Wanning hlasitě vydechl, ale potom si vzpomněl, že ve světě kultivace se teď o Mo Ranovi také mluví jako o učeném mistru. Od doby, co se probudil, ještě necvičil s jiným člověkem. Něco se v něm pohnulo a v okamžiku dostal nápad. To už elegantně přistával na zemi.

„Můžeš mi je zkusit a podívat se, když napřed dokážeš odrazit můj útok!“

148. kapitola - Mistr je rozený svůdce

Mo Rana to překvapilo; nikdy by nečekal, že na něj Chu Wanning vytasí meč a vyhnul se ostré špičce, která mu přejela po hrudi.

„Když se mnou mistr chce měřit síly, ať si prosím nejprve vyzkouší ty šaty. Strýček čeká, že se k němu vrátím s odpovědí.“

„Nejdříve boj, šaty až pak.“

„Strýček strašně spěchá, krejčí je ještě v paláci. Kdyby něco nesesedělo, dá se to ještě upravit.“

„Tak pojd'.“

V tom si byli Chu Wanning s Mo Ranem podobní. Oba to byli muži, ve kterých když vzplanula touha po boji, jen těžko se dala uhasit. Ještě spolu hovořili a dlouhý meč si vybíral k úderu životně důležité oblasti Mo Ranova těla. Jen díky neustálému usilovnému cvičení se Mo Ranovi podařilo vyhnout se čepeli, jinak by už měl v sobě tisíc ran, všude tam, kde by ho proklál Chu Wanningův meč.

V tom čepel tvrdě zasáhla Mo Ranovo rameno, ale Chu Wanning se držel zpátky a použil jen plochou stranu meče. Dráždil ho slovy: „Učený mistře Mo, to je všechno, na co se zmůžete?“

Mo Ran byl zahnaný do kouta a neměl kam odložit šaty. Nešťastně se usmál: „Mistr už na mně nechce být laskavý a místo toho mě bude trápit?“

Chu Wanningův pohled byl břitký jako ostří, jeho tenké obočí se svraštilo: „To sis myslel, že na tebe budu hodný už napořád?“

„Haha, to se nepletete.“

„Tak jdeme na to, nebo ne?“

„Dobře, dobře, dobře, budu s vámi bojovat, ano? Mo Ran se zahihňal, potřásl hlavou a konečky prstů se mu rozzářily světlem: „Jiangui, sem!“

Jinagui okamžitě uposlechl volání a objevil se, jenže Chu Wanning nadržel žádnou obyčejnou zbraň a Mo Ran tak nemohl Jiangui nabýt svou duchovní silou. Dokázal vrbovou ratolest jen uchopit do dlaně a už mu před obličejem znovu prosvítl meč. Mo Ran rychle ustoupil o několik kroků, vzlétl bič z vrbové haluze a omotal se kolem jílice Chu Wanningova meče. Nicméně Chu Wanning tomu nevěnoval pozornost. Trhnul a otočil zápěstím a rázem se ze spoutání vysvobodil. S hbitostí démona se přemístil za Mo Rana. Dlouhá čepel se zablystěla, prolétla zezadu a ve vodorovné poloze se ocitla na Mo Ranově hrdle.

Chu Wanning se k němu zezadu tiskl a nevrle zabručel: „Nesoustředil ses. Ještě jednou.“ Jeho vlahý dech pošimral Mo Ranovi ucho a jeho hrud' zalila neočekávaná vlna horka. Ohryzek v krku mu poskočil a nepříjemně se dotknul čepel. Mo Ran se chladně zasmál: „Nebudte si tak jistý mistře. Dívejte se pozorně. Kdo tu není soustředěný?“

Během těch slov Chu Wanning s hrůzou zjistil, že Mo Ranova vrbová haluz se mu omotala okolo paže a uvěznila ho na místě, takže se teď nemohl ani pohnout.

Chu Wanning se zadíval na svou paži a oči se mu zaleskly.

„Hm? To není zlé. Beru svá slova zpět.“

Mo Ran se zazubil: „Nemůžete za to dát něco na oplátku?“

„Co chceš?“

„Chci, aby si mistr oblékl ty šaty.“

Chu Wanning zavrčel: „... Možná, ale až se rozhodne o vítězi.“

Zatímco mluvil, soustředil svou ohromnou duchovní sílu do pravé paže a Jianguí byl odražen. S prudkým trhnutím se odpoutal od Mo Rana a ve stejnou chvíli se blýsklo ostří a meč zasvítl Mo Ranovi vstříc.

Mo Ran nemohl dělat nic jiného, než útok odrazit svým bičem a vrbová haluz se střetla s mečem s třesknutím, které rozehvělo vzduch. Ani jedna ze zbraní nebila nabitá duchovní silou, takže se nenaskytl ten úchvatný pohled na záplavu jisker, která se objeví, když se srazí dva proudy energie. Každý pohyb však byl dokonalost sama, plynulý jako vodní proud. Mo Ran v jedné ruce stále držel složené slavnostní oděvy, které si měl Chu Wanning vyzkoušet. Chu Wanning proto také používal jen svou pravou ruku, aby ho šetřil. V jediném okamžiku si ti dva vyměnili na stovky úderů, jejich síly však byly nečekaně vyrovnané, a nebylo možné říci, kdo z nich má převahu.

Chu Wanning namáhavě dýchal; kapka horkého potu mu stekla po ostrém obočí a zamířila přímo k oku. Nicméně byl uprostřed souboje s Mo Ranem a nemohl zaváhat ani vteřinu. Kapka potu mu pronikla řasami, a skutálela se do koutka oka. Překvapivě však vydržel nezamrkat, jeho černé oči zářily jako plamen v noční temnotě, svítily dravým světlem. Ve vznešeném nesmrtelném Beidouovi probudil jeho žák šířavou touhu po boji. Vždy měl zalíbení v odvážném měření sil a zápasení, a působil tak chladně a odměřeně jen proto, že se příležitost k opravdu dobrému souboji naskytl jen zřídka. Mo Ran byl však jako pochodeň, která spadla do jezera silné pálenky, a Chu Wanning vzplál ohněm, který osvětlil celou nekonečnou oblohu.

Jak jejich zápolení pokračovalo, dlouhý meč vydával zlověstné praskavé zvuky, protože nedokázal čelit takovému náporu neustávajících těžkých úderů. Nakonec, když vyskočili do vzduchu a záutočili na sebe, těžce zasténal a rozletěl se mezi oběma učenými mistry na tisíc drobných úlomků, na třpytivý a bodavý železný prach.

„Váš meč je zničený,“ pronesl bezmocně Mo Ran. „Budeme ještě pokračovat?“

Chu Wanningovy oči se zamžily, odhodil jílec, šaty se mu rozevřely a odhalily jeho vysokou, urostlou postavu. Prostě a důrazně odpověděl: „Ano.“

Než měl Mo Ran vůbec čas Jianguí stáhnout, Chu Wanning už po něm skočil, byl jako napjatý luk, který má už každou chvíli vystřelit šíp, jako levhart na lovu ve stínech pralesa, jako orel ve sněhové bouři. Mo Ran spěšně ucukl s Jianguí a překřížil paže, aby odrazil jeho ránu. Oba si brzy osvojili nový způsob boje, nový způsob útoku i obrany, oba bojovali tvrdě, těsně, tělo na tělo, jako by se od sebe nemohli odrhnout.

Boj holýma rukama je jiný než bojovat se zbraní a často se stává, že ten, kdo je vyšší a silnější v něm získá převahu. Chu Wanning i Mo Ran byli v bojových uměních oba dost zblhlí, nicméně tentokrát to vypadalo, že Chu Wanning tahá za kratší konec provazu.

Mo Ran se zasmál: „Mistře, přestaňte. Nemůžete mně porazit, leda byste použil svou duchovní sílu.“

Chu Wanning se rozčílil: „Ty nadutý, neukázněný žáčku!“

„To ne, to ne, když se mistr zlobí, přenechám mu deset úderů k dobru.“

„Mo Weiyu!“

Chu Wanning z toho ponížení zuřil a jeho kopy a údery byly rázem rychlejší a tvrdší.

Vzápětí se k zemi snesla záplava květů z jabloně haitang, jako sněhové vločky zvířené větrem, a mistr s žákem na sebe vzájemně záutočili prudkými kopy; používali všechny styly a techniky, které jen znali. Ale po nějakých osmdesáti kolech začal Chu Wanning cítit, že ho opouštějí síly. Cvičil s mečem déle než hodinu předtím, než přišel Mo Ran a poté bojoval s Mo Ranem, který měl navíc zbraň, víc než sto kol. Proto byl už dost unavený.

Jeho oči však byly stále jasné a srdce mu prudce bilo. Jeho krásná tvář neukazovala nic jiného než světlo a odvalu.

Čím déle bojovali, tím častěji se jeden do druhého zaklesli a jejich zápas o získání převahy, uvázl na mrtvém bodě. Chu Wanning se pokusil udeřit loktem Mo Rana do žeber, ale Mo Ran jeho loket zachytil. Tiskli se k sobě a oběma se trásly paže...

Mo Ran svíral Chu Wanningovy ruce tak pevně, jako by ho chtěl svými silnými a dlouhými prsty rozdrtit, zpřelámat mu i kosti.

V zápase se prosadila Mo Ranova zvířecí přirozenost a touha dobývat. Napnul síly a konečně se mu podařilo přemoci Chu Wanningovu duchovní energii. Trhnul rukou...

Chu Wanning sebou překvapeně škubl, a zjistil že je zajatý v Mo Ranově upocených náručích.

„Budeme ještě pokračovat?“ ozval za ním Mo Ranův smích. Zády se pevně opíral o Mo Ranovu širokou hrud'. Srdce se mu málem zastavilo; mladíkova hrud' byla horká jako plamen, jako rozpálené železo, jako tekoucí láva, která ho chce pohltit a sežehnout. Jeho ucha se dotýkaly Mo Ranovy rty. Horký dech, který mu vycházel z úst s každým výdechem mu proudil po obnažené šiji, a protože si Chu Wanning uvázal vysoký účes, žádné vlasy tomu dechu nebránily pronikat až na kůži. Cítil ten strach nahánějící dech šelmy ještě zřetelněji a cítil také ostrý samčí pach, ze kterého málem šlel.

Všechn ten pot, ta hrubost, kluzké dotyky, vlhké jako chťič...

„Mistře, budeme ještě pokračovat?“

Chu Wanning se bolestivě kousl do spodního rtu a do jeho fénixích očí se vedrala červeň. Zatraceně, rozhodně se nevzdá!

Chtěl se mu vzepřít, ale v tu chvíli se Mo Ranovy rty smekly a náhodně se mu otřely o špičku ucha. Z toho pocitu drsnosti a horka Chu Wanningovi naskočila husí kůže, vlasy na zátylku mu vstaly. Zatnul zuby a zasyčel: „Pust' mě!“

Ačkoli jeho slova byla ostrá a útočná, jeho zvládnuté tělo se v Mo Ranově objetí neovladatelně chvělo, naštěstí díky předchozímu vyčerpávajícímu zápasu Mo Ran nemohl uhodnout, proč se tak třese. Pravda byla, že Mo Ran měl tolik starostí sám se sebou, že si sotva všiml, že s Chu Wanningem se něco děje.

Chu Wanning uslyšel jeho zastřený hlas, ze kterého zaznívala hluboká něha i dovádivé škádlení: „Když mistra pustím, půjde si mistr vyzkoušet ty šaty?“

Chu Wanningovy z toho rozčilení znovu zrudly oči a rozhněvaně vykřiknul: „... Pust'!“

Pokusil se vysmeknout, ale to vedlo jen k tomu, že ho ten druhý sevřel ještě pevněji, tak pevně, až hrozilo, že Chu Wanningovi vykloubí paži. Tělo mu v té poloze ochablo a on proti své vůli tiše, chraptivě zasténal.

Znělo to jako sten rozkoše. Mo Ran strnul, zatímco spodní část jeho těla se probudila. Jeho a Chu Wanningovo tělo se na sebe pevně tiskly a on se hrozil, že si mistr všimne jeho vzrušení, horkého, dychtivého a pevného. Jak by mohl připustit, aby to Chu Wanning zjistil? Skoro bezděčně od sebe Chu Wanninga odstrčil. Už se neodvažoval tlačit se na něj zezadu.

V okamžiku, kdy Mo Ran spustil ruce, se Chu Wanning uvolnil, stál a držel se za paži, která ho bolela z toho sevření. Otočil hlavu, a tvrdě, se vsí silou Mo Rana kopl a srazil ho na zem. Mo Ran od něj kopnutí nečekal, otřesený ležel na zemi, měl dojem, že má zlámaná žebra a šklebil se bolestí.

„Mistře, to bylo...“

To vítězství nebylo úplně spravedlivé.

Ale netroufl si to vyslovit nahlas.

Mo Ran s obtížemi zašilhal očima, které slzely bolestí, pokusil se zvednout hlavu a podívat na Chu Wanninga.

Spatřil, že jeho mistrovi se rozhalil spodní šat, bílé hedvábí se díky předchozí rvačce odhrnulo a odhalilo pevnou, hladkou hrud', která stoupala a klesala zrychleným dechem. Chu Wanning supěl, přitáhl si rozhalený oděv, vlasy nad čelem měl rozčuchané a další vlasy se mu uvolnily a padaly mu do tváře, a protože jejich zápas byl tak urputný, koutky očí měl ještě stále začervenalé.

Chu Wanning se pomalu narovnal, zadíval se na něj z výšky, zvedl bradu, oči mu hořely temným plamenem, pyšné a vzdorné.

Když popadl dech, řekl: „Prohrál jsi. Nezáleží na tom, jak moc jsi vysoký.“

Mo Ran se hořce zasmál, na rtech se mu udělaly krvavé bubliny. „Jo, prohrál jsem, že? Mistrovy kopance mi zpřerážely kosti.“

Chu Wanning se při těch slovech začal cítit trochu provinile. Byl natolik zaujatý bojem, že si nevzpomněl, jestli se při posledním kopnutí ovládl. Přistoupil blíž a sklonil se, ohmatal Mo Ranovi žebra a zeptal se: „Kam jsem tě kopl?“

„Sem...“

„Bolí to?“

Jistě, že to bolí, ale už není patnáctiletý nebo šestnáctiletý výrostek, aby před mistrem mohl fňukat.

Chu Wanning si všiml, že mu zpopelavěl obličej, natáhl se a vzal od něj hromádku poskládaných šatů. Napnul druhou ruku a snažil se Mo Ranovi pomoci na nohy. Neuvědomil si ale, jak je vyčerpaný, ani jak mohutný a těžký je Mo Ran. Nepovedlo se mu muže zvednout, naopak, sám na něj padl. Uslyšel, že muž pod ním bolestivě vyhekl a rychle se zvedl. Moc nepřemýšlel, chtěl hlavně zjistit, jestli je Mo Ran zraněný.

Chu Wanning zbledl: „Jsi v pořádku.“

Mo Ran se zamračil a zakryl si oči dlaní. „Nejdřív ze mě slezte.“

Naštěstí dokázal mluvit, na těžké zranění to tedy nevypadalo. Chu Wanning se hned pokusil vstát, ale jak už to bývá, unavený člověk sotva vstane tak rychle, jak spadl, nohy mu neslouží a sotva stojí zpříma. Nedokázal se udržet na nohou a s úlekem upadl dozadu.

Tentokrát dosedl na Mo Ranův klín. Chu Wanning tomu nejprve nevěnoval pozornost, ale záhy si uvědomil, jak málo je oblečený, že je to jen tenká vrstva hedvábí. Ocítl se v tak nešikovné pozici, že v okamžiku, kdy se pohnul, ucítil, jak se na něj zezadu tlačí něco velikého a tvrdého, jako vytasený meč.

149. kapitola - Mistře, já nemůžu vstát

Pak už to fičelo jako vichřice. Chu Wanning netušil, kde najednou sebral sílu, ale vyskočil na nohy, rty se rozechvěly, mračil se a střídavě bledl a rudl. Vypadal, že je nesmírně otřesený, ale také vyděšený.

Že by se silný a neporazitelný starší Yuheng opravdu vyděsil?

I Mo Rana se hned zmocnily strach a úzkost. Posadil se a držel si ruku na hrudi, na místě, kde ho zasáhlo kopnutí, a kde ho to bolelo. Odvážil se jen zašeptat: „Mistře...“

Chu Wanning uskočil, jako když kočce šlápne na ocas. Vytřeštit fénixí oči tak, aby teď byly úplně kulaté, asi muselo být dost těžké. Zdálo se, že je opravdu dokonale vyvedený z míry.

Mo Ran se kysele pousmál: „Promiňte, já nejsem... já...“

Jenže nevěděl, co by měl vlastně říkat.

Chu Wanningovy myšlenky byly jako vlnobití: já co, já nejsem co? Proč by Mo Ran měl reagovat tímto způsobem? Co když se mýlí? Ale kdyby to nebyla odezva na jejich dotek, to snad Mo Ran chodí s tak velkým a tvrdým...? S tak velkým...

Okamžitě se mu znovu vybavil ten zatracený žebříček. Ta dvě slova.

Zcela jedinečný...

Chu Wanningův obličej zrudl do krvava. Všiml si, že Mo Ran chce ještě něco říct. Napřáhl k němu ruku: „Mlč. Vrať se.“

Mo Ran si myslel, že ho rozčílil, ale proč se pořád drží tak blízko u něj? Mo Ran potlačil bolest a zvedl se, ale místo aby vstal, zůstal klečet na kolenou a špitl: „Promiňte mistře. To byla nehoda.“

Chu Wanning se na něj zadíval s velmi složitým výrazem, jako by myslel na mnoho věcí najednou. Popravdě měl v hlavě úplně prázdno. Jeho myšlenky uvízly na slovech „zcela jedinečný“ a tím jejich tok ustal.

Mo Ran odešel, zatímco Chu Wanning stál ještě dlouho na místě, jako by vrostl do země.

Jemné chloupky na pažích se mu zježily, a celý byl jako omámený.

Náhle si vzpomněl, že když se kdysi dávno vypravili k jezeru Jincheng pátrat po magických zbraních, Mo Ran nešťastně uklouzl při koupeli v horkém prameni. Tehdy se ho díky řadě nepředvídatelných náhod dotknul také, ale ten dotek těl netrval dlouho a Chu Wanning si nebyl jistý, zda se nespletl. Teď se Mo Ran omluvil, tvrdil, že to byla nehoda, což znamenalo, že právě teď, on se opravdu... vzrušil... nebyla to jenom jeho představa.

Věděl, že je to naprosto běžné, že se muži někdy vzruší z toho, co vidí. Ale když Chu Wanning přemýšlel sám o sobě, nepřipadalo mu, že by na něm bylo cokoli přitažlivého. Na světě je spousta daleko hezčích lidí. Mohl se snad Mo Ranovi líbit tak upocený, rozcuchaný a neupravený?

... Co by na něm bylo k vidění?

Přesto byl zmatený, a napětí a mravenčení, které cítil v rozkroku dlouho neustávalo, a i přes plátno stále cítil, jak je to tam podrážděné a citlivé.

Myšlenky se mu pletly jedna přes druhou a potom ho něco napadlo.

Nemohl si pomoci, ale říkal si, že to je jako mít divoké zvíře v kleci. Jakmile se jednou dostane ven, kdo ho dokáže znovu chytit...

Chu Wanning se odmítavě hryzl do rtu. Zatnul zuby, ale ruměncem odmítal jeho tvář opustit a pár fénixích očí stále zmateně zíral do prázdna.

Jako by měl horečku, jako by se topil v moři plamenů...

Stál tam ještě dlouho a pak se vrátil domů.

Chu Wanning si rozpustil vlasy, vzal stuhu do zubů a dlaněmi si uhladil neposlušné dlouhé pramínky, aby je svázal do ohonu.

Zavzdychal a podíval se na sebe do zrcadla.

Úzké a pronikavé fénixí oči mu dodávaly přísný a panovačný výraz bez úsměvu.

Nepřitažlivé.

Nos není nijak vysoký, jeho křivka je jemná, ale nevýrazná. Nepřitažlivé.

Jeho ústa...

Raději na to nemyslet. Rty má úzké a bezbarvé. Ta ústa jsou stejná, jako slova, která z nich vycházejí, stejně nelaskavá, chladná a strohá, bez známky vřelosti nebo účasti. Samozřejmě, jsou stejně nepřitažlivá jako všechno ostatní.

Kdo ví, co Mo Rana tak rozpálilo, co se mu honilo hlavou.

Chu Wanning by ve věcech lásky zoufale úzkopský. Věděl o ní jen velmi málo, a odjakživa se bál, že kdyby vzal nějaký erotický román, zašpinil by si ruce. Tak se jen dlouze díval do zrcadla, hloubal, ale stále nic nechápal.

To je jedno.

Nebude se tím trápit. Starší Yuheng žádné osobní milostné zkušenosti nemá. Není to tak, že muži mívají takovou reakci, jen když je přemůže touha. Snad to byla pouhá náhoda.

Druhého dne, za krásného jitra stáli před branou hory Xue Zhengyong a paní Wang a čekali na ty další tři kteří byli pozváni na svatební oslavy. První se objevil Xue Meng. Obvyčejně nosil modro-stříbrný stejnokroj hory Sisheng doplněný lehkou zbrojí, který působil snad až příliš skromně a jednoduše.

Dnes však oblékl elegantní společenský oděv, vlasy mu přidržovala nefritová jehlice a působil úplně jinak, najednou získal neobyčejný půvab.

Když uviděl své rodiče, upadl do rozpaků, stáhl si rukávy a oslovil je: „Tatínku, maminko.“

Xue Zhengyong se nemohl zdržet pochvaly: „Meng'Er ale vypadá pěkně. Ty a tvoje maminka jste oba ze stejného těsta.“

Paní Wang sklopila své krásné oči a zarděla se nad manželovými komplimenty.

Kývla na Xue Menga: „Meng'Ere, pojď, pojď sem.“

Xue Meng se zastavil. Zvedla hlavu a zadívala se na něj nezbadatelným pohledem, čas ubíhal. Pak si povzddechla: „Ty šaty ti padnou. Moc ti to sluší. Jsi prostě rozkošný.“

Xue Meng se zasmál: „Není to tím, že už jsem se takový mamince narodil?“

„Jsi prostořeký právě jako tatínek,“ řekla paní Wang, ale v jejím hlase zaznívalo dojetí. „Těch dvacet let uteklo jak voda.“

Xue Meng měl dojem, že by chtěla ještě něco dodat. Ale její úsměv zamrzl a ona bezděčně ustoupila o krok.

Proč ustupuje, když před jejím naléháním stejně není úniku?

A opravdu, paní Wang ho přitáhla k sobě a důrazně pronesla: „Dnes odjedeme k sektě Rufeng, abychom poblahopřáli mladému panu Nangongovi. On i ty jste ve stejném věku. Není načase si promluvit o tvójí svatbě?“

„Mami, já jsem o založení rodiny ještě nepřemýšlel... stejně nemám nikoho rád...“ mumlal Xue Meng.

Maminka ví, že nikoho nemáš. Měl by sis všimnout děvčat, které tam potkáme. Nemusí být z bohaté ani významné rodiny. Když tam bude nějaká hezká a bude se k tobě hodit, maminka už všechno zařídí a pošle za ní dohazovačku.“

Xue Meng zčervenal: „Nikdo ještě neporovnal naše horoskopy a ty už posíláš dohazovačku.“

„Maminka to jen nadhodila...“

„Ale já se o nikoho nezajímám. Mami, víš že ani jedna z těch holek z horní kultivační oblasti nebyla hezčí než já? Kdybych si nějakou vzal, neprodělal bych na tom? Já se ženit nechci. Ne. Ani náhodou.“

Xue Meng házel hlavou ze strany na stranu jako chrastítkem, pak řekl: „A proč s tím jdete na mně? Mo Ran je přece starší než já, ne? Proč nemáte starost spíš o něho? A mistr...“

„Kde je starší Yuheng a kde jsi ty? Můžete se spolu srovnávat?“ Paní Wang to přišlo zábavné. „Dobře, já tě nutit nebudu. Maminka ti jen říká, že bys se o to měl pomalu začít starat. Ale když tebe nikdo nezajímá, v pořádku. Maminka tě rozhodně nesváže a nedovleče na svatbu.“

Xue Zhengyong uvažoval a pak prohlásil: „No, já myslím, že Meng'Er má pravdu. Už jsem s Yuhengem mluvil o kultivační partnerce.“

„Ha?“ Ta novinka Xue Mengem otřásla. „Tati, ty jsi s mistrem vážně mluvil o tomhle? On se na tebe nerozčílil?“

„Ale rozčílil,“ ušklíbl se Xue Zhengyong. „Vyhodil mně.“

Xue Meng vyprsknul smíchy: „Vidíš? Můj mistr je nebeská bytost, není to bůh, ale je skoro jako bůh. Přemohl už všechny tužby, tak na co by mu byla kultivační partnerka?“

Xue Zhengyong si povzdechl, ale nehodlal se vzdát. Chtěl v dohadování se svým synem pokračovat, když si paní Wang zakryla ústa rukávem a zašeptala: „Drahý manželi, už mlč. Starší Yuheng je tady.“

Ranním oparem, který se ještě docela nerozptýlil, po cestičce dlážděné plochými kameny, nyní navlhlymi rosou, se pomalu blížil Chu Wanning. Jeho dlouhé splývající šaty se táhly po zemi. Oděv barvy úplňku, vyšívaný zlatou nití se vlnil v rytmu jeho kroků, zlaté nitky se třpytily ve slunečním světle. Ve vlasech měl vetknutou jehlici z bílého nefritu, do které byl vsazený rudý drahokam vybroušený do tvaru slivoňového květu. Vyzařovala z něj čistota a důstojnost, ale také chlad, který vyvolával dojem opovržlivé lhostejnosti.

V tu chvíli Xue Mengovi poklesla brada a měl dojem, že se mu i podlamují kolena. Zavřel ústa a pomyslel si, jestli Xue Meng přece jenom nemá pravdu.

Našla by se k němu žena, kterou by jeho oslnivá krása nezastínila, kterou by nezašlapala do prachu jeho vznešenost?

Bůh sestoupil z nebes mezi smrtelníky a dokráčel před bránu.

Svraštil čelo a zadíval se na Xue Zhengyonga.

„Vůdce sekty.“

„Haha, Yuhengu, zdá se, že vám šaty padnou, ech.“

Chu Wanning pozvedl ruku a objevil se váček zdobený nezvykle jemnou a složitou výšivkou.

„Váček, který přišel společně s těmi společenskými šaty není zavázaný obvyklým způsobem.“

„Ach, to je uzel na linyijský způsob, nuže?“

Božský a nedosažitelný pán Cesty se zamračil: „Ten uzel je moc složitý. Nevím, jak ho uvázat. Bude vůdce sekty tak laskav a naučí mě to?“

Ukázal to Chu Wanningovi třikrát, ale Chu Wanning stále nechápal, jak šňůrky svázat, a nakonec to vzdal. Xue Meng se na to nevydržel dívat, vyprosil si dovolení mistrovi s váčkem pomoci a ujal se toho. Zavázat a pověsit sáček Chu Wanningovi na prsa mu netrvalo nijak dlouho. Chu Wanning ho překvapeně sledoval. „To není špatné,“ poznamenal.

Xue Zhengyong stál sice vedl, ale musel se dívat jinam. Nemohl si odpustit, aby si v duchu neřekl: Dobrotivá nebesa, vždyť on se o sebe vůbec neumí postarat, jak někdo takový vůbec dokáže bez kultivační partnerky žít?

O chvíli později dorazil v pochmurné náladě i Mo Ran. Kopnutí, které mu včera ušetřil Chu Wanning bylo příliš tvrdé, ale stydl se vyhledat ošetření, protože by dozajista padly otázky, jak se zranil a kdo do něj tak kopl. Nemůže přece jen tak říct, že ho kopl starší Yuheng, když si s ním hrál, že?

Zbylo mu jenom meditovat a potají se sám léčit. Teď se konečně cítil trochu lépe. Alespoň ho už nebolelo dýchat.

Potom ale uviděl, že Chu Wanning stojí vedle Xue Zhengyonga a beze slova na něj čeká. Ten muž měl na sobě bílý slavnostní oděv, s vysokým límcem vyšívaný zlatou nití, vypadal zároveň cudně i vznešeně – jaký úctyhodný, krásný muž.

Mo Ran ucítil, že se mu v hrudi něco pohnulo. Do plic mu přestal proudit vzduch, nemohl se nadechnout a začal sípat.

„Chhhmm!“

Sakra. Zamíloval se do člověka, do kterého se nikdy zamilovat neměl a přísahal, že se už ho nikdy ani nedotkne.

Starý duch se dvakrát narodil a teď vypadal jako dvacetiletý mladíček, nezkušený a horkokrevný, který měl pocit jako by přicházel konec světa a zároveň bylo všechno zalité sluncem, a tomu mu stačil jediný pohled na to, že si předmět jeho zbožňování oblékl nové šaty. Od nynějška všechno jeho štěstí, všechna jeho bolest, každý úder jeho srdce, každý jeho nádech, to vše záleží jen tom člověku, i měsíční světlo, které svítí do okna a osvětluje malého mravenečka, stejně jako pestíky květů, které sladkou vůní vábí hmyz, to všechno záleží jen na něm.

Taková láska ho trýznila a ničila.

Znal každý okvětní lístek, každý pupen, které ho tvoří, ale nemůže ho mít, nemůže si utrhnout ani jediný kvítek.

Nebesa. Všechno je tak hrozně těžké.

Xue Zhengyong předal vedení sekty staršímu Tanlangovi, vzal pozvánku a se svou ženou a doprovodem vyjel.

S Chu Wanningem ve svých řadách nemohli nikam spěchat. Obvykle jezdili ve vozech a ani tentokrát neudělali výjimku. Průvod postupoval pomalu. Jeli po hlavních cestách směrem na Linyi, často zastavovali u různých pamětihodností a malebných vyhlídek. Když narazili na druhořadé demony a nestvůry, vypořádali se s nimi.

Cesta do města Dai jim proto trvala dvanáct dní.

Město Dai bylo proslulé kosmetickými výrobky. Když tam dojeli, vzal Xue Zhengyong paní Wang na nákupy. Xue Meng jim začal vyčítat, že bez sebe nemůžou být, i když už jsou manžely řadu let, drbal si svoje pupínky a odmítal jít s nimi. Místo toho šel s Chu Wanningem a Mo Ranem hledat čajovnu, kde by si mohl posedět a počkat na rodiče.

Mistr i jeho dva žáci byli z opětovné návštěvy známého místa okouzlení. „Škoda, že tady není Shi Mei,“ prohlásil Xue Meng. Jinak by to bylo úplně stejné jako když jsme se před šesti lety vypravili pro zbraně. Mohli bychom se podívat i na vrchol Jitřní hory.

Mo Ran se zazubil: „Nebojíš se, že tam pořád bude falešný Gouchen, chytí tě a stáhne na dno jezera?“

Chu Wannig se při zmínce o falešném Gouchenovi zamračil: „Neproslýchalo se v posledních pěti letech nic o jeho činech?“

„Těžko říct,“ odpověděl Mo Ran. „V poslední době se přihodilo několik závažnějších událostí, ale nikdy se nepodařilo nic odhalit. Všechno to bylo spojené s magickými zbraněmi. Podezírám ho, ale nemám žádné důkazy.“

Xue Meng otáčel šálkem a potom se zadíval na Mo Rana: „Já si na druhou stranu vůbec nemyslím, že by ty nevyřešené případy s ním měly cokoli společného. Zamysli se nad tím. Před lety podstoupil spoustu obtíží, aby si opatřil tu správnou duchovní esenci. Chtěl tě unést a ublížit ti, protože máš duchovní esenci živlu dřeva. On nehledá žádnou zbraň, ale člověka.“

Chu Wanning uvažoval jinak: „Jenže v posledních pěti letech se nevyskytly žádné nevyřešené případy zmizelých osob.“

Všichni tři ztichli a ponořili se do svých myšlenek, dokud hostinská nepřinesla objednaný čaj a kandované ovoce. Xue Meng se poškrábal na hlavě: „Nemyslíte, že to mohlo dopadnout tak, že potom, co spáchal tolik zla, skončil tak, že se spálil, když zase hrál s ohněm?“

„Nedívejte se na mě tak, nestává se, že zlá kouzla snadno uškodí tomu, kdo je vyvolal?“ bručel Xue Meng. „Jak jinak je možné že v poslední době žádné velké zmatky nevyvolal? Už uplynuly roky.“

„To je jedna možnost,“ ozval se Mo Ran.

„Co?“

„Koukej, ani mistr v posledních pěti letech nic nedělal.“

Mo Ran nestačil dopovědět, co měl na jazyku, protože do něj Xue Meng píchnul jídelní hůlkou: „Co tím chceš říct? Podezíráš snad mistra z toho, že je falešný Gouchen?“

„Můžeš mě nechat domluvit?“ odsekl Mo Ran. „To byl jenom příklad. Myslel jsem tím, že jestli ty nevyřešené případy ukradených magických zbraní nemají s falešným Gouchenem nic společného, tak to znamená, že za posledních pět let opravdu neměl prsty v ničem, co by stálo za řeč. Proto je tu možnost, že se mu stalo něco podobného jako mistrovi, třeba se zranil, nebo se mu přihodilo něco jiného, třeba je na nějakém místě, odkud se nemůže dostat, no ne?“

Když mluvil, něco ho napadlo a zarazil se.

„Mistře...“

„Co je?“

Mo Ran napřed vrtěl hlavou, jako by tomu nemohl uvěřit, ale po chvíli váhání pronesl dvě slova: „Mistr Huaizui...“

V posledních pěti letech se o jiných mistrech kultivace nic takového neproslýchalo, ale jeden člověk, zůstal uvězněný v Pavilónu rudých lotosů, stejně jako Chu Wanning, a nemohl odtud ani na krok.

Mistr Huaizui.

Ta představa byla až urážlivá. Mistr Huaizi přece učil Chu Wanninga. Mo Ran neměl ani tušení, jak vlastně Chu Wanning o mistru Huaizuiovi smýšlí a neodvažoval zajít ještě dál.

„Můžeš s tím přestat,“ odpověděl Chu Wanning. „On to určitě nebyl.“

Tón jeho hlasu byl lehký a lhostejný, ale nebyl v něm ani náznak zaváhání.

Mo Ran proto okamžitě kývl. Pokud Chu Wanning nechce mluvit o své minulosti, kdy byl žákem mistra Huaizuie, nebude Mo Ran pokládat žádné vtíravé otázky.

Pak začal uvažovat dál: „Dobře, ještě nějací mistři kultivace se posledních pět let neukázali?“

„Vůdce sekty Guyue´ye Jinag Xi,“ řekl Xue Meng. „Na utkání na hoře Lingshan přijeli všichni vůdci sekt, až na něj. Omluvil se s tím, že je nemocný. Objevuje se jen zřídka.“

Mo Ran se proti své vůli musel smát: „Je to starší bratr tvojí mámy, vid' Ty ho podezíráš?“

„Jiang Xi má o sám sobě dost vysoké mínění a nechce připustit, že by si sekta Guyue´ye stála hůř než sekta Rufeng. Když se Nangong Si postavil do čela deseti velkých sekt, přestal navštěvovat jakákoli setkání a jednání. Trvá to už déle než posledních pět let.“

„Potom už tu není nikdo,“ řekl Xue Meng. „Ach jo, to je jedno. Zapomeňte na to. Když na to nemůžeme přijít, tak na to radši přestaneme myslet. Už mě z toho bolí hlava.“

Právě tehdy se vrátili paní Wang a Xue Zhengyong. Už se připozdívalo a všech pět si muselo někde ve městě Dai najít nocleh.

Xue Meng začal nabízet: „Vím o jednom pěkném hostinci, je tam dokonce horký pramen, kde se můžeme vykoupat.“

Že by ten blb Xue Meng mluvil o tom hostinci, kde přespali tehdy před lety, když byli mladší?

Tehdy se tam koupali v horkém prameni a on tam tak hloupě uklouzl, že spadl Chu Wanningovi do náruče...

Když si vybavil tu vzpomínku, bezděčně si odkašlal a otočil hlavu na stranu, aby si nikdo nemohl všimnout, že v očích se mu odrážejí rozpaky i očekávání. I srdce mu začalo splašeně bít.

Xue Meng odjakživa přeháněl. Vždycky všechno, co se mu líbilo vychvaloval až do nebe a přehlížel všechny nedostatky a co se mu nelíbilo, to zadupal do země, pohřbil, aniž by tomu dal ještě druhou příležitost. Ale jak se říká, otec zná svého syna nejlépe a Xue Zhengyong byl zvyklý věřit jen polovině toho, co jeho syn vyprávěl. Obrátil se na Mo Rana: „Ran'Er v tom hostinci už bydlel také, že? Co si o tom myslíš?“

Mo Ran si ještě několikrát odkašlal, ale neodvažoval se podívat strýci do očí.

„... Opravdu není špatný.“

„Tak tam půjdeme,“ rozhodl Xue Zhengyong. Mo Ranovi zvlhly dlaně, prsty se mu sevřely, a měl pocit, že se mu rozskočí hrudník.

Sklonil hlavu a přitakal, vypadal zdvořile a poslušně, ale hlavou mu běželo:... to se budu moct s mistrem zase vykoupat... úplně jako tenkrát...

Vybavilo se mu Chu Wanningovo štíhlé bílé tělo v oblacích páry, pevné a napjaté tak, jako samo toužilo, aby se ho někdo zmocnil.

Jestli se opravdu bude koupat společně s Chu Wanningem v horké vodě se vší tou párou, dokáže se ovládnout?

Když se probralo, kam půjdou, všichni už vstávali. Xue Meng sezobal hrst arašídů, oprášil si ruce a už také vstával. Otočil se na svého bratrance, který pořád seděl jako pecka a tvářil se záhadně.

„Co je s tebou? Jdeme.“

Mo Ran nasadil nečitelný výraz, kdo ví, snad za to mohly paprsky zapadajícího slunce, ale zdálo se, že mu zčervenal obličej.

Natáhl ruku a nalil si další šálek čaje, rozhodnutý za žádnou cenu zůstat sedět a nevstat. Několikrát si odkašlal a prohlásil: „... Objednali jsme si toho tolik a nedopili to. Taková škoda. Jděte napřed. Já znám cestu. Přijdu, až dopiju ten čaj.“

150. kapitola - Místře, vyměňte si se mnou pokoj

To městečko se proslavilo jen díky Jitřní hoře. Když došlo k událostem, do kterých byl zapletený falešný Gouchen a byly zničeny všechny zbraně z jezera Jincheng, městečko začalo během let postupně upadat. Mnoho hostinců, které nabízely ubytování těm, kdo hledali magické zbraně, muselo kvůli úbytku zákazníků zavřít a začít podnikat jinak.

Nicméně hostinec, ve kterém se tehdy ubytoval mistr se svými žáky, stále přežíval, a protože se na svatbu mladého pána Nangoga sjíždělo množství hostů, řada z nich se napřed ubytovala ve městě Dai a hostinci se tak vrátila jeho bývalá sláva.

Xue Zhangyong roztáhl bambusový závěs a vešel do síně.

„Hostinský, chceme ubytování!“

„Pro čtyři?“

Než Xue Zhengyong stačil odpovědět, ozval se za ním hluboký hlas: „Pro pět!“

Ukázalo se, že Mo Ran přišel právě včas.

Xue Menga překvapilo, že ho vidí: „Tak rychle?“

Mo Ran zamrkal, pak protáhl obličej a vztekle si pomyslel: A vám trvalo dlouho, než jste sem došli? Párkrát odříkat krátké zaklínadlo na očištění mysli nebylo pro něj při sezení v čajovně nic složitého.

Ale chápal, že Xue Meng nemluví o tom samém a nemohl se tady rozčilovat. Proto jen zdrženlivě přikývl.

„Spolykal jsi melounová semínka i se slupkami, vid’?“

„Velectění hosté, kolik pokojů pro vás pět požadujete?“

„Já se s manželkou podělím o jeden pokoj, a pak prosíme o tři nejlepší pokoje, které máte, takže celkem čtyři,“ odpověděl Xue Zhengyong.

Mo Ran naslouchal strýcově řeči a tvářil se klidně, ale ve skutečnosti byl napjatý. Tajně doufal, že dojde ke stejnému rozhovoru jako před lety, hostinský jim řekne, že nemají dost volných pokojů a musí se uskrovnit a pak by snad mohl...

Hloupost. Pravda je, že by nemohl nic. Ale kdyby tak mohl jenom s Chu Wanningem ve stejném pokoji – jenom z té myšlenky mu hořelo srdce, byl nepodrážděný i rozradostněný zároveň. Během soumraku se mu v žilách rozproudila krev dravé šelmy.

Nicméně takové náhody se v životě neopakují. Tentokrát hostinský vesele pronesl: „Ano pane, čtyři pokoje!“ Potom se otočil, vzal ze skříňky čtyři klíče a dlouze zakřičel: „Velectění hosté, jděte prosím do druhého patra...“

Mo Ran mu věnoval dlouhý, tichý a smutný pohled.

Blbče, pomyslel si, proč máš takovou radost ze čtyř pokojů? Co je na tom za štěstí! Co je dobrého na vydělávání peněz!

„Ran Ere, proč se tak držíš za ten pult?“

Mo Ran se narovnal, odtáhl ruce a usmál se. Na dřevěném prkně, které předtím svíral, se objevilo několik prasklin a kdyby vynaložil víc síly, rozpadlo by se to na třísky.

„Já jen tak.“

Mo Ran si vzal klíč od Xue Zhengyonga a vyšel po schodech. Zastavil se před dveřmi do svého pokoje a zarazil se.

Otočil hlavu a zjistil, že se na něj dívá Chu Wanning.

„Ty budeš v tomhle pokoji?“

„E... ano.“ Mo Ran zaváhal, napřed sklopil oči, ale pak proti své vůli oči zvedl a zadíval se těmi jasnými, černými zřítelnicemi Chu Wanningovi do tváře.

„Mistr si vzpomíná?“

„... Vzpomíná na co?“

Mo Ran ukázal na dveře: „Na naší výpravě za magickými zbraněmi to byl mistrův pokoj.“

Mo Ran ho obezřetně pozoroval, snažil se ovládnout svůj hlas, ale stejně nedokázal potlačit ten náznak naděje.

„Pamatujete si mistře?“

Chu Wanning si pomyslel, že se na to dá jen sotva zapomenout.

Když stoupal do patra, s každým krokem se k němu hnaly minulé události, se skřípáním vyskakovaly se škvír mezi schody toho starého domu, kde pomalu tlely a teď se znovu vynořovaly nasáklé pachem věkovitého dřeva.

Málem před sebou viděl mladičkého Mo Rana, který s drzým výrazem v obličejí otevře dveře a usměje se na něj. Dolíčky v jeho tvářích jsou mělké, ale oči má hluboké.

Zdalo se, že Mo Ran je z jeho dlouhého mlčení zklamaný. Sklopil oči. „Možná, že si to pamatují špatně, celé jsem to popletl...“

„Máš pravdu.“

Mo Ran prudce zvedl hlavu.

Chu Wanning na něj dlouze hleděl a vypadalo to, že se trochu usmívá: „Nespletl ses, je to ten pokoj.“

Jeho slova byla jako jiskra, která zažehla v Mo Ranových očích plamínky. Koutky rtů se mu pomalu vyklenuly do sladkého úsměvu, tak sladkého jako by právě jedl nějaké přeslazené cukroví a ukázal na pokoj ve kterém měl přespat Chu Wanning.

„A pokoj, kde má přenocovat mistr, byl tehdy můj.“

Byl opravdu moc šťastný a myslel to vážně.

Chu Wanninga tím však uvedl do rozpaků. Úsměv zmizel a hněvivě odsekl: „Na to si nevzpomínám.“ Rozrazil dveře, zmizel uvnitř a Mo Rana nechal venku za sebou.

Hm... co ho zas rozčílilo?

Mo Ran se tentokrát večer v horkém prameni koupat neodvážil. Většinou se sice nebál ničeho, ale teď měl strach i z nepravděpodobné nehody. Cítil, že došel na samé hranice své touhy a kdyby Chu Wanning projevilo sebemenší náznak smyslnosti, netušil, jestli by dokázal odolat a pořádku se chovat jako slušný člověk, nebo by se vydal utrhnout ten květ, který vyrostl na tom nejstrmějším útesu.

Ležel v posteli, ruce založené pod hlavou a příšerně se nudil, proto začal dumat nad tím, jak se s Chu Wanningem k sobě chovají.

Chytrostí nijak nevynikal a měl jenom dojem, že Chu Wanning je jako velká bílá kočka. Chtěl být na Chu Wanninga hodný a starat se o tu pěknou běloučkou kočičku, ale sotva ji párkrát pohladí, hned ho podrápá, jako by se jí to mazlení vůbec nelíbilo.

Myslel si, že je to jeho vina, ale opravdu nechápal, kde může hladit a kde už ne. Byl jako někdo, kdo si právě pořídil kočku, věděl toho dost málo a uměl jen kočku hladit, za což si vysloužil vzteklé prskání a seknutí drápek.

Mo Ran se převalil a zamrkal. Cítil se nešťastně.

Najednou si vzpomněl na uspořádání místností v hostinci, na to že postel ve vedlejších pokojích a ta jeho spolu sousedí a odděluje je jenom tenká zeď.

V okamžiku, kdy mu to vytanulo na mysl, se Mo Ranovy vyhlídky na to, že usne ještě zmenšily. Vyschlo mu v ústech.

Už se Chu Wanning vykoupal, nebo se teprve chystá jít?

Ale z vedlejší místnosti je sotva slyšet, že by se tam něco hýbalo... jestli se Chu Wanning nešel koupat, znamená to, že už teď leží? To potom znamená, že jsou teď blízko sebe, a kdyby tam nebyla ta stěna z prken, která pokoje dělí, potom by leželi vedle sebe...

Leželi by spolu. Stačila ta jediná myšlenka, aby se v mladíkovi začala vařit krev a začala zrychleně proudit jako láva z neklidně spící sopky, která zatím nevybuchla.

Nedokázal si pomoci, aby se nepřisunul ještě blíže a přitiskl se ke zdi. Konec konců, stěna z prken je jiná než cihlová zeď. Prkna jsou tenká, sotva na tři prsty.

Chu Wanning teď leží sotva na tři prsty ode mě, říkal si Mo Ran, je svlečený, nebo má na sobě jen tenké spodní šaty...

Zavřel oči a ztěžka polkl. Cítil, jak mu srdce hoří, horkost mu sálá celým tělem, žhnou mu i oči. Oči neměl otevřené, ale kdyby ano, určitě by byly úplně červené.

Ach. Najednou si vzpomněl na ještě jednu věc – věc, ze které mu šel mráz po zádech. Jeho tělo se napnulo, krev se začala městnat někde dole.

Tehdy si ho vyhonil přesně v posteli, ve které teď spí Chu Wanning.

Vzpomínky na uplynulé roky byly sladké a hříšné. Mo Ran při té vzpomínce celý strnul. Tenkrát se šel koupat do horkého pramene, náhodou uklouzl a spadl Chu Wanningovi přímo do náruče. Pocit horka vůbec neustupoval, mohl se leda dotýkat sám sebe, oddat se své zkaženosti a s čelem přitisknutým k prkenné stěně dát průchod své lásce a svému chtíči znovu tím samým způsobem...

Mo Ran pootevřel oči; zornice měl temné jako černé útesy, pod kterými však probleskují červené skvrnky žhavého magmatu. Znovu si opřel čelo o stěnu. Jako by mu srdce chtělo puknout. Tehdy byl takový blázen. Jeho láska a touha byly tak očividné, jak ... jak to, že si nevšiml ...

Položil dlaň na stěnu, aby se uklidnil, ale nedokázal to.

Když si myslel, že Chu Wanninga nemiluje, mohl na Chu Wanninga myslet a bez skrupulí si ulevit. Ale teď je zamilovaný, ale osud mu toho muže na druhé straně stěny bude už navždy odpírat, bez ohledu na to, jak moc o něj bude stát. Jen mít takový sen mu připadá nepříjemné, jako by tím měl Chu Wanninga pošpinit.

Pro mladé tělo plné síly znamenalo násilné zadržování touhy nesnesitelné mučení. Nos měl přimáčkutý ke stěně, protože své rozpálené tělo přitiskl k tenkým prknům tak těsně, jak to jen šlo. Mysl se propadla do zmateného těkání, oči nezaostřeně zíraly do prázdna, a ve vzduchu touhy, které rostla každou chvílí, se propadl do snu.

Jako by slyšel Chu Wanningův dech, cítil slabou vůni jabloňových květů, kterou vydává Chu Wanningovo tělo, jako by vůně pronikala prasklinami ve dřevě, zaplavila jeho lůžko a celého ho zahalila.

Chu Wanningova vůně ho sváděla, litovala ho.

Sváděla jeho zvířecí choutky, litovala jeho lidskost.

Vábila ho, aby shořel v plamenech chtíče, které sám zažehl a litovala ho, protože nemůže mít to, po čem touží.

Mo Ran zkoušeně sražil čelo, lapaný mezi tím pokušením a lítostí. Dlaněmi se opíral o stěnu, v kostech mu praskalo, žíly jako by se chtěly rozpuknout.

V obličeji měl sice tvrdý výraz, ale to, co mu dralo z hrdla, znělo jako vzlyky. Zašeptal: „Chu Wanningu... Wanningu...“

A to neměl tušení, co se děje na druhé straně. Ani Chu Wanning se neodvážil jít vykoupat do horkého pramene. Stejně jako Mo Ranovi, mu hlavou vířily představy, myslel na něj a toužil po něm.

Chu Wanningovy dlouhé, štíhlé prsty hladily dřevěná prkna, a i on přitiskl čelo k té necitelné stěně.

Nedorozumění minulého života je rozdělilo, bylo tak hluboké, že ztratili směr, jako by se před nimi rozevřela nesmírná propast. V tomto životě tu propast zaplnili vlastní krví, jen aby

k sobě mohli doplavat. Ale jen kvůli té jediné zdi nemohli vidět překypující lásku toho druhého a bylo jim souzeno s vlnami své touhy bojovat o samotě.

Byli si tak blízko.

Tak blízko, aby Mo Ran mohl slyšet úder Chu Wanningova srdce, tak blízko, aby Chu Wanning slyšel Mo Ranův dech.

„Buch, buch, buch!“

Mo Ran se lekl a rozhněvaně zvolal: „Kdo je to?!“

Jeho křik polekal Chu Wanninga ve vedlejší pokoji. Pochopil, že Mo Ran spal přitisknutý na stěnu, tak blízko něj, že se zdálo, že jeho drsný hlas zazněl přímo vedle jeho polštáře.

Chu Wanning bezděčně zaťal ruce v pěsti a zadíval se do noční tmy.

„To jsem já, Xue Meng,“ řekl ten člověk venku. „Máma mi řekla, že mi zabalila věci společně s tvýma, tak dělej, nebesa, otevři, chci se jít vykoupat.“

Poslouchat cizí hovory jistě není nic pěkného, ale Chu Wanning si řekl, že on nic neposlouchá, je to kvůli tomu, že ta prkna jsou moc tenká a v pokoji je všechno slyšet. Je to Xue Mengova vina, že mluví tak nahlas.

V žádném případě nic poslouchat nechci, pomyslel si Chu Wanning, přitáhl příkrývku a přitiskl se ke zdi ještě těsněji.

Vedle zapraskala postel a otevřely se dveře. Znovu se ozval Xue Mengův hlas: „Co? Jak to, že už spíš? Tak brzo?“

„Chce se mi spát.“

Mo Ranův hlas zněl zastřeně. „Dělej, než mně úplně vzbudíš. Seber si ty hadry a zmiz.“

„Co děláš?“ Xue Meng se zarazil a pak se mu do hlasu vloudil podezřívavý tón: „Zalezeš do postele tak brzy, zamkneš se a hned se naštveš, to si snad...“

Cože? Co tam dělal?

Chu Wanning široce otevřel oči a jeho mysl nechtěně zabloudila k okamžiku, kdy se jeho tělo u lotosového jezírka tisklo k Mo Ranovu tělu. Mladík byl tak plný síly a vůle, že by dokázal zabíjet.

Mladík, kterému je přes dvacet let a neoddává se odříkání jako Chu Wanning. Kolik touhy podobné tekuté lávě se může tajit v jeho těle? Jak často si od ní musí ulevit? Chu Wanning nic takového neznal, byl asketou už příliš dlouho a v podobných věcech se nevyznal.

Ale teď to vědět chtěl. Jenže nechtěl ztratit tvář a jeho hrdost mu to nedovolovala.

Jak by někdo, tak hrdý a odměřený mohl tu otázku vůbec položit? Nejde přece jen tak zastavit nějakého žáka a říct: Omlouvám se, že obtěžuji, ale potřeboval bych vědět kolikrát týdně průměrný dospělý muž masturbuje?

... Jen při té představě se začal cítit jako odporný zvrhlík.

Jistě, na hoře Sisheng by se nějaké knihy o partnerské kultivaci našly, ale o výpůjčkách knih se vedly záznamy. Chu Wanning by si snad takový zápis ani nedokázal představit:

Příběhy o hrdinech ložnic, Plavba po moři rozkoše. Čtenář: Chu Wanning.

... To by ho nejspíš zabilo.

糖

©苏家白兔 | 禁止二改 |